

หนึ่ง

เขียนหนึ่งเขียน

เขียนหนึ่งเขียนไม่เคยปรารถนาความตายมาก่อน หรือที่จริงนางอาจ ปรารถนามาหลายครั้งแล้ว แต่ทำใจยากเกินกว่าจะยอมรับความจริงได้ นางเป็นคนโง่เขลาที่อยู่กับความหวังเลื่อนลอย วันหนึ่งนางจะทำให้สามีรักนาง วันหนึ่งนางจะทำให้บิดามารดาและน้องชายกลับมาเห็นค่าของนาง

แต่ไม่ว่าพยายามมากแค่ไหนก็ไม่เคยเพียงพอ

นางเย็บเสื้อผ้าให้พวกเขาด้วยมือของตนเอง ทำอาหารเพื่อมอบให้พวกเขาทุกครั้งที่มีโอกาส ไม่ว่าจะอะไรก็ตามที่นางสามารถทำได้ นางล้าวนำจนหมดแล้ว ทุ่มเหงจนหมดแล้ว แต่สุดท้ายกลับไม่มีประโยชน์อันใดเลย พวกเขาไม่เคยแตะต้องของที่นางให้เลยสักครั้ง ไม่เคย...โยตีต่อมันเลย ไม่แม้แต่จะเหลือบแลงมา

ต่อให้นางยืนอยู่ตรงหน้า หรือ...ตายอยู่ตรงหน้า พวกเขาอาจมองผ่านราวกับชีวิตที่ไร้ค่า

หญิงสาวที่นั่งอยู่บนเตียงมองเหม่อออกไป นางเหนื่อยแล้ว เหนื่อยแล้วจริงๆ เหนื่อยเกินกว่าที่จะต่อสู้ หรือเพราะร่างกายนี้ไม่สามารถอดทน

ได้อีกต่อไปแล้ว ถึงอย่างนั้นนางก็ยังอยากให้ออกาสสุดท้ายแก่พวกเขา ภายในเรือนหลังเล็กที่อยู่ท้ายจวนโหวแทบไม่มีผู้คนก้าวเข้ามา นางยังรอ... พวกเขา

“หวงหรง” เสียงหวานแหบแห้งเอ่ยเรียกสาวใช้เพียงคนเดียวที่อยู่ข้างกายนางมาโดยตลอด

“เจ้าคะสุหยิน” หวงหรงนั่งอยู่ข้างๆ เพื่อคอยเฝ้านายหญิงของนาง ตลอดเวลา นางเฝ้ามองนายหญิงที่ตรงมค้อยๆ เหมือนเงาไปตามกาลเวลาค่อยๆ ถูกทำลายด้วยความทุกข์ที่ละเล็กละน้อย นางจับมือของนายหญิงเอาไว้ “มีอะไรให้บ่าวรับใช้เจ้าคะ”

“ข้าอยากได้กระดาศกับพู่กัน”

“รอบ่าวลักครุ่นเจ้าคะ”

หวงหรงรีบออกไป นางจะทำตามทุกความปรารถนาของเจ้านาย แม้ว่าการใช้ชีวิตอยู่ที่เรือนด้านหลังจะแร้นแค้นด้านเงินทอง แต่พวกเขาก็ไม่ไ้รังแกกันมากเกินไป อย่างน้อยของบางอย่างยังสามารถเบิกจ่ายได้ผ่านพ่อบ้านที่ให้ความเมตตาอยู่บ้าง

สาวใช้จากไปไม่นานก็กลับมาพร้อมกับกระดาศและพู่กัน นางประคองเจ้านายมาหนึ่งที่โต๊ะ ตอนนั้นแม้แต่การเดินทางยังเป็นเรื่องยาก เดิมทีอยากจะเขียนให้เจ้านาย แต่เขียนหนึ่งเขียนอยากจะทำด้วยตัวเอง จากนั้นบอกให้สาวใช้ออกไปด้านนอก และห้ามเข้ามาจนกว่านางจะเรียก

หญิงสาวฝนหมึกเขียนจดหมายสามฉบับ ใช้เวลาไม่นานนางก็เรียกหวงหรงเข้ามา ยื่นกระดาศทั้งสามแผ่นที่พับเรียบร้อยให้

“นี่เป็นจดหมายสามฉบับ ฉบับนี้ขอให้เจ้าส่งไปที่จวนสกุลเซีย ส่วนฉบับนี้ฝากพ่อบ้านส่งให้ท่านโหว” จากนั้นนางจับมือหวงหรงเอาไว้ “ฉบับสุดท้ายขอให้เจ้าเปิดอ่านทันทีหลังจากที่ข้าตาย” ความตายกลายเป็นถ้อยคำที่เรียบง่ายอย่างยิ่ง เขียนหนึ่งเขียนเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“สุหยินเจ้าคะ” หวงหรงไม่ต้องการได้ยินคำนี้

รอยยิ้ม ใบหน้าซีดเซียว และดวงตาคู่นั้นมองมาที่สาวใช้ด้วยแววอ่อนโยน “เจ้าก็รู้ว่าข้าเหลือเวลาอีกไม่มาก อันที่จริงข้ายังมีเรื่องมากมายที่ยากทำ อย่างเช่นออกไปใช้ชีวิตกับเจ้า มีอิสระ ได้เดินส่งเจ้าเข้าเรือนหอ เพียงแต่ร่างกายนี้ไม่อนุญาตให้ข้าทำเช่นนั้นอีกแล้ว”

หวงหรงไม่สามารถกลืนน้ำตาเอาไว้ได้ นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดคนอื่นถึงได้กล่าวหาว่านายหญิงเป็นคนร้ายกาจ พวกเขาไม่เคยรู้จักนายหญิงอย่างแท้จริงเสียด้วยซ้ำ พวกเขาไม่เคยแม้แต่จะฟังสิ่งที่นายหญิงพยายามบอก เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อนไม่ใช่ความตั้งใจของนายหญิงสักหน่อย ไม่มีใครรู้หรือทราบดีว่าเมื่อคุณหนูใหญ่เดินทางออกจากเมืองหลวงจะเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น ทว่าพวกเขาก็เอาแต่โทษนายหญิงของนาง ผลักภาระความรับผิดชอบทั้งหมดมาไว้บนบ่าเล็กๆ ของหญิงสาวที่น่าสงสาร

“อย่าร้องไห้ อย่าร้องไห้เพื่อคนอื่นอย่างข้าเลย” เดิมทีเซี่ยหนิงเซี่ยนไม่ได้อโง้อใจตัวเองมากนัก แต่หลังจากที่ทุกคนบอกว่านางทำผิด นางก็เริ่มเชื่อเช่นนั้น เป็นนางที่ทำให้พี่สาวตาย เป็นนางที่ต้องรับผิดชอบ เป็นนางที่ทำให้บิดามารดาและน้องชายต้องทุกข์ทรมาน ทำให้พวกเขาสูญเสียคนที่รักที่สุดไป เป็นนางที่ทำให้ท่านโหวไ้ความสุขมาสามปี เป็นนางที่ไม่ควรอยู่มาตั้งแต่แรก ความทุกข์กลืนกินนางจนเหลือเพียงกระดูกเปราะบาง “ไปส่งจดหมายเถิด ข้าจะรอเจ้ากลับมา”

จดหมายสองฉบับถูกส่งออกไป ฉบับแรกหวงหรงเดินทางไปที่จวนสกุล เซี่ยด้วยตัวเอง คนที่เฝ้าด้านหน้าค้ำเคยกับนาง ช่วงหลังมานี้นางมักเป็นตัวแทนของคุณหนูรองมาที่นี่เพื่อมอบของขวัญหรืออาหาร แม้แต่จดหมายให้แก่เจ้านายของจวน พวกเขาไม่รู้หรือทราบดีว่าเรื่องภายในของเจ้านายเป็นอย่างไร แต่คุณหนูรองก็ช่างมีความพยายาม สามปีมานี้ตั้งแต่นางแต่งเข้าจวนโหวไม่เคยมีใครต้องการพบนางอีก กระทั่งของที่นางส่งมาก็ได้ยินว่านายท่านกับสุหยินไม่แม้แต่จะมองเลยสักครั้ง

แม่นมชราออกมารับของเช่นเดิม หากจะกล่าวถึงจวนนี้แล้ว นอกจากหวงหรง ก็คงมีแม่นมฉูที่ยังมีความเมตตาต่อนายหญิงของนางอยู่บ้าง แม่นายท่านกับฉูหยิน หรือแม้แต่คุณชายเล็กจะย้ายแล้วซ้ำเล่าว่าพวกเขาไม่ต้องการเห็นของที่คุณหนูรองส่งมาอีก นางก็ยังออกมารับเสียทุกครั้ง

“ครั้งนี้เป็นจดหมายเจ้าค่ะ บอกนายท่านทั้งสามว่าช่วยกรุณาอ่านจดหมายฉบับนี้โดยไวด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

แม่นมฉูลำบากใจ แต่นางก็รับมาด้วยความยินดี หลังจากนั้นก็เข้าไปด้านในเพื่อรายงานต่อฉูหยิน

“คุณหนูรองส่งจดหมายมาเจ้าค่ะ หวงหรงกำชับว่าอยากให้เราท่านได้อ่านโดยไว”

เสียฉูหยินไม่ได้เหลือบมองมาด้วยซ้ำ นางโบกมือขอให้แม่นมฉูออกไป แม่นมฉูก็หันหน้าเอียงซิม มีหลายคำที่อยากจะกล่าวแต่ต้องเก็บงำเอาไว้ สุดท้ายนางก็เป็นแค่ว่า ขณะที่หญิงชรากำลังเดินกลับไปก็พบกับคุณชายเล็กระหว่างทาง ความรู้สึกไม่ต้องการยอมแพ้เกิดขึ้นอีกครั้ง นางรับใช้สกุลเซี่ยมานาน คุณหนูรองก็เป็นคนที่นางเลี้ยงมาด้วยมือของตนเอง ไม่ว่าจะผิดมากเพียงใด ครอบครัวก็ต้องพูดคุยกันมิใช่หรือ

“คุณหนูรองส่งจดหมายมาเจ้าค่ะ ไม่รู้ว่าามีเรื่องสำคัญอันใด”

เซี่ยจิ้นท้าวมองผ่านก่อนหยิบจดหมายฉบับนั้นมา เขาเดินเข้าไปในห้องส่วนตัว เดิมทีอยากเผาจดหมายฉบับนี้ทิ้งเสีย ไม่มีใครในบ้านต้องการ แม้แต่จะได้ยินชื่อสตรีผู้นั้น คนที่ทำให้เขาต้องสูญเสียพี่สาวที่รักมากที่สุดไปอย่างไม่มีวันหวนคืน แต่เมื่อใบหน้าที่ดูทุกข์ตรมของนางโผล่เข้ามาในความคิด ชายหนุ่มก็ดึงจดหมายออกก่อนที่จะถึงเปลวไฟ แล้วขยำโยนทิ้งไปอีกทาง เอาไว้เขาอารมณ์ดีจะลองอ่านดูสักครั้งก็แล้วกัน

อีกด้านหนึ่งหวงหรงฝากจดหมายผ่านพ่อบ้านนำไปให้น่านโหว เมื่อพ่อบ้านนำจดหมายมาให้ น่านโหวเพียงเหลือบมอง แล้วโยนจดหมาย

ฉบับนั้นไว้ในกองกระดาษที่ต้องกำจัดทิ้ง มิได้สนใจเลยแม้แต่น้อย พ่อบ้าน
อยากจะทำบางอย่าง ทว่าก็เสียใจไป เขารู้ว่าไร้ประโยชน์ หากท่านโหว
ตัดสินใจแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

ทุกครั้งก็เป็นเช่นนี้มิใช่หรือ ไม่ว่าจะสูญสิ้นอะไรมา ให้ ท่านโหวก็ไม่
เคยสนใจ หากเขาไม่รู้ เพียงเพราะไม่ได้อ่านจดหมายฉบับนั้น ถือว่าเขาได้
พลาดบางสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งไป

เรือนหลังเล็กเงียบสงบ นับตั้งแต่ส่งจดหมายออกไป เชี่ยหิงเชียนก็

มักจะออกมานั่งที่เก้าอี้ด้านนอก มองไปที่ประตูเรือนตลอดเวลา ราวกับ
นางกำลังรอคอยการมาถึงของใครบางคน ทว่าทุกวันตั้งแต่เช้าจนถึงเย็น
ไม่เคยมีใครผ่านมา

“อากาศเริ่มหนาวแล้ว เข้าด้านในเถิดเจ้าคะ”

หญิงสาวลุกขึ้นยืนตามคำบอกของสาวใช้ ทว่าเดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าว
ร่างกายที่หอมเหงาก็ทรุดลง สองมือยกขึ้นปิดปากไอ้ออกมาอย่างรุนแรง
ในอุ้งมือเล็กเต็มไปด้วยเลือดและลิ่มเลือด หวงหรงที่ประคองนายหญิงอยู่
แสดงอาการตื่นตระหนก ดูเหมือนว่าอาการของนายหญิงจะแยกว่าที่นาง
คิดเอาไว้

“สูญสิ้น บ่าวจะไปตามหมอนะเจ้าคะ”

ทว่ามือที่จับแขนของหวงหรงกลับยึดแน่น คนที่เพิ่งอาเจียนเป็นเลือด
ไม่ได้แสดงท่าที่ตื่นตระหนก ขณะที่พูดยังล้าลักออกมาเล็กน้อย

“ไม่ต้องตามใคร ไม่เป็นอะไร”

“จะไม่เป็นอะไรได้อย่างไรเจ้าคะ ท่านอาเจียนเป็นเลือดถึงเพียงนี้
รอรอมาก่อน บ่าวจะไปตามคนมาช่วยท่านเจ้าคะ”

“หวงหรง” เสียงที่เอ่ยนั้นฟังดูเข้มงวด “พาข้าเข้าไปด้านในก่อน”

หวงหรงจึงนึกได้ นางรีบพานายหญิงเข้าไปพักด้านใน หาผ้าสะอาด
ชุบน้ำมาเช็ดตามใบหน้าที่เป็นเลือด แต่เมื่อนางตั้งใจจะออกไปตามหมอ

อีกครั้ง มือที่ไร้เรี่ยวแรงก็รั้งนางเอาไว้ สาวใช้มองด้วยท่าทางไม่เข้าใจและไร้ความยินยอม

“หวงทรง” คราวนี้น้ำเสียงของนางอ่อนโยนยิ่ง “เจ้ารู้ใช้หรือไม่ว่า ทุกครั้งที่หมอมมา เขาจะต้องฟังเพิ่มเติม แล้วก็ให้ข้ากินยาขมๆ ทั้งการฟังเพิ่มเติม ทั้งการกินยา มันทำให้ข้าทรมานมากกว่าอาการป่วยจริงๆ ของข้าอีกนะ หวงทรง... ข้าไม่อยากทรมานอีกแล้ว อย่างไรที่ท่านหมอพวกนั้นก็รักษาข้าไม่ได้”

“แต่...แต่อย่างน้อยก็จะทำให้ท่านมีชีวิตอยู่ได้นานขึ้นนะเจ้าคะ”

“แล้วข้าจะมีชีวิตอยู่ให้นานขึ้นอีกนิดเพื่ออะไร” นางมองออกไปด้านนอกที่ว่างเปล่า ประตูดุที่ไม่เคยมีใครผ่านเข้ามา โดยเฉพาะคนที่นางอยาก จะพบ “ข้าเหนื่อยแล้วหวงทรง ข้าคิดว่าข้าพอแล้ว ข้าไม่อยากพยายามทำ อะไรที่ไร้ประโยชน์อีกแล้ว”

“สูหยิน...”

“จดหมายนั้นคือความพยายามครั้งสุดท้ายของข้า บางทีพวกเขาอาจ ไม่ได้อ่านมันด้วยซ้ำ แต่ไม่เป็นไร ข้ารอมาตลอดชีวิตแล้ว จะรอต่ออีกสัก นิดก็ได้”

หลังจากวันนั้นอาการของเซี่ยหนิงเซี่ยนก็ทรุดลงอย่างรวดเร็ว นางไม่สามารถดื่มกินอะไรได้ ทำได้เพียงนอนอยู่บนเตียง เหม่อมองไปที่ประตู เรือนตลอดเวลา หวงทรงไม่กล้าทิ้งนายหญิงของนางไปไหน นางนั่งอยู่ตรงนั้นคอยปรนนิบัติ เช็ดตัว และพยายามป้อนน้ำแกงให้นายหญิงเท่าที่จะสามารถทำได้

ในคืนหนึ่งเมื่อพระจันทร์โพล้ขึ้นบนท้องฟ้า หวงทรงกำลังนอนหลับ นางตื่นทันทีที่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหว เมื่อมองไปบนเตียง คนที่เอาแต่นอนนิ่งกลับลืมตา ริมฝีปากแห้งผากที่ไม่ได้เอ่ยคำพูดมาหลายวันในที่สุดก็ขยับ เป็นเพียงเสียงที่เบาราวกับแวม่ากับสายลม

“มีใครมาหรือไม่” นั่นเป็นคำถามที่นายหญิงเคยถามซ้ำๆ ก่อนหน้านี้

สาวใช้ดวงตาแดงก่ำ นางอยากจะโกหก อยากจะพูดจริงๆ ว่า นายท่าน สุหยิน และคุณชายเล็กมาที่นี่ อยากจะบอกว่าท่านโหวเองก็มาพบ นายหญิงแล้วเช่นกัน แต่ความจริงแตกต่างออกไป ไม่เคยมีใครมาที่นี่ ไม่มีใครมาเลย

ความเงิบเป็นคำตอบที่ชัดเจนที่สุด หญิงสาวบนเตียงสูญเสียความงามไปแล้ว เหลือเพียงร่างที่หนังหุ้มติดกระดูกเท่านั้น ทวารอวยยิ้มกลับอ่อนหวาน โศกเศร้า และปลอมโยน

“ข้ารู้แล้ว...”

เชี่ยหนิงเซี่ยนหลับตา ข้ารู้แล้ว...ข้ารู้แล้วว่าข้าไม่เคยอยู่ในหัวใจของใครเลย ข้ารู้แล้วว่าความตายของข้าไม่ได้สำคัญต่อคนเหล่านั้นเลย อยู่หรือตาย เจ็บป่วยหรือทรมาณ พวกเขาล้วนไม่ใยดี...ที่ผ่านมานางอาจพยายามได้ไม่ดีพอ ไม่มากพอ แต่นางก็เหนื่อยแล้วจริงๆ ที่จะวิ่งไล่ตามพวกเขา

ลมหายใจเริ่มติดขัด การหายใจยากลำบากขึ้นทุกขณะเมื่อความตายใกล้เข้ามา หญิงสาวนึกเสียดาย หากนางรู้ว่าทุกอย่างจะไร้ค่าเช่นนี้ นางควรเอาเวลาไปทำอย่างอื่น ทำความดีให้มากกว่านี้ เข้าวัดทำบุญเสียบ้าง บางทีเมื่อตายไปแล้วสวรรค์อาจเมตตา นาง มอบครอบครัวที่ดี มอบชายที่รักให้แก่นาง อย่างน้อยช่วงชีวิตหนึ่งเชี่ยหนิงเซี่ยนก็ปรารถนาจะรับรู้ถึงความรักจากครอบครัวของนางบ้าง

“ขอบใจนะหวงทรง” นางรำพึงรำพันเสียงแผ่วกับคนที่ภักดีต่อนาง และรักนางที่สุด

“บ่าวเต็มใจเจ้าค่ะ” หวงทรงเอ่ยทั้งน้ำตา จับมือของนายหญิงเอาไว้ ชบหน้ากับฝ่ามือนั้น

เมื่อพระจันทร์อยู่เหนือศีรษะ ลมหายใจของเชี่ยหนิงเซี่ยนก็หนึ่งสงบ

ประตูเรือนไม่เคยเปิดออก คนที่นางรอคอยไม่เคยมาพบ หญิงสาวไม่อยู่รอพวกเขาอีกต่อไป มีเพียงเสียงร่ำไห้ของหวงหรงที่กังวานก้องไปทั่วเรือน บางทีหากเรื่องนี้คือตอนจบของเรื่องเล่า...

เขียนหนังสือนี้คือตัวร้ายที่ป่วยตายไปอย่างโดดเดี่ยวและทรมาน

เมื่อนายหญิงจากไป หวงหรงใช้เวลาอยู่นานกว่าจะตั้งสติได้ แล้วนึกถึง จดหมายที่นายหญิงทิ้งไว้ให้นาง ภายในมีกระดาษอยู่สองแผ่น แผ่นแรกคือจดหมายยืดยาว หวงหรงเป็นเพียงสาวใช้ แม่พออ่านออกได้บ้างก็น้อยนิด นางชวนเชลลูขึ้นไปเคาะประตูห้องนอนของพ่อบ้านในช่วงกลางดึก... คนเพียงผู้เดียวที่นางไว้ใจ

พ่อบ้านซราลุกออกจากที่นอนพร้อมตะเกียงในมือ เขามองเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำตาของหวงหรง ภายในใจรู้สึกถึงกลางสังหรณ์ร้ายแรง กลางดึกเช่นนี้หวงหรงจะมาที่นี่ด้วยเหตุอันใด

หญิงสาวยื่นกระดาษในมือให้พ่อบ้าน เสียงหวานปนสะอื้น “ซูหยินให้ข้าอ่านจดหมายนี้ตอนที่นาง... จากไปแล้ว แต่ข้าอ่านหนังสือไม่ได้มากนัก พ่อบ้านกรุณาช่วยข้าอ่านทีนะเจ้าคะ”

ชายซรานิ่ง หัวตั้งร่างเย็นวาบ “ซูหยิน นาง...”

หวงหรงทำได้แค่พยักหน้า ปาดน้ำตาที่ยังไหลออกมาไม่หยุด “ซูหยินสั่งให้ข้าอ่านหลังจากที่นาง...” หญิงสาวหยุดกล่าววาทา นางไม่กล้าพูดคำนั้นออกมา “บางทีอาจมีวิธีการจัดการอะไรหลายๆ อย่าง”

ชายซรากล่าจดหมายแน่น เขารู้ว่านี่คือเรื่องสำคัญ แต่ระหว่างการเดินทางไปแจ้งเจ้านายกับอ่านจดหมาย ชายซราเลือกที่จะนั่งลงที่ลานด้านหน้า ใช้ตะเกียงส่องแล้วเริ่มต้นอ่านจดหมาย ลายมือของซูหยินน้อยยังคงงามเป็นระเบียบอย่างสตรีที่ได้รับการศึกษามาอย่างดี

“หวงหรงอ่านหนังสือไม่คล่อง บางทีนางคงให้พ่อบ้านช่วยอ่านให้ ดังนั้นพ่อบ้านช่วยเมตตานางด้วย” บรรทัดแรกของจดหมายคือการ

คาดเดาที่ถูกต้อง เสียงของชายชราไม่มั่นคงเล็กน้อย

“ภายในจดหมายฉบับนี้ ข้าได้แนบหนังสือประจำตัวของหวงทรงมาด้วย เมื่อข้าจากไปแล้ว ข้าอยากให้นางได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระ พ้นจากสถานะสาวใช้ นอกจากนี้ยังมีเงินบางส่วนที่เก็บเอาไว้ในกล่องใบเล็กใต้เตียงทั้งหมดมอบให้หวงทรงแต่เพียงผู้เดียว

“ได้โปรดบอกหวงทรงด้วยว่า... ตลอดเวลาที่ผ่านมาข้ามีเพียงเจ้าเท่านั้นที่รักและห่วงใย เราเคยคุยเล่นกันว่า เจ้าอยากเปิดร้านขายชาลาเปาที่เจ้าชอบกิน ตอนนั้นข้าอยากให้เจ้าออกจากจวนไปทำสิ่งที่เจ้าปรารถนา ทำชาลาเปาร้อยๆ ให้คนอื่นได้กินเหมือนที่ข้าได้กิน ข้าชอบชาลาเปาไส้เนื้อของเจ้ามาก เสียหายที่ช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตร่างกายข้าไม่สามารถกินเนื้อสัตว์ได้ ข้าหวังว่าทุกปีเจ้าจะเช่นไหว้ชาลาเปาของเจ้าให้ข้าบ้างนะ

“จากนี้ไปใช้ชีวิตให้ดีนะหวงทรง เจ้าไม่ใช่สาวใช้อีกแล้ว แต่เป็นหญิงสาวคนหนึ่งที่มีอิสระในการใช้ชีวิต ได้โปรดใช้ชีวิตอย่างมีความสุข พบรัก แต่งงาน สร้างครอบครัว ข้าจะอวยพรให้เจ้า”

หวงทรงร้องไห้อย่างหนัก นายหญิงของนางดีที่สุดในหญิงสาวรู้แล้วว่ากระดาดอีกใบที่นางถอดเอาไว้คืออิสรภาพที่นางปรารถนา ทว่าจะดีกว่านี้มีหรือไม่ หากว่าพวกเขาได้เดินทางร่วมกัน ตอนนี้นางจะเดินออกไปใช้ชีวิตอยู่คนเดียวได้อย่างไร

พอบ้านหยุดชะงัก ก่อนจะอ่านท่อนสุดท้าย “สำหรับศพของข้า ขอให้พ่อบ้านช่วยจัดการ คงไม่มีใครจัดงานศพ และไม่สามารถฝังร่างข้าทั้งในสุสานสกุลเชื้อหรือสุสานสกุลจ้าว ช่วยเผาร่างของข้าแล้วโปรยอัฐิไว้ที่หน้าผาเถียนซาน บางทีข้าอาจไปตามหาพี่สาวเพื่อขอขมานาง”

ใจความในจดหมายจบลงเพียงเท่านั้น หวงทรงลุกขึ้นยืน นางรับจดหมายฉบับนั้นคืนมากอดไว้แนบอกก่อนเดินกลับไป นางยังต้องจัดการเรื่องอีกมากมาย ตอนนี้นางทิ้งให้นายหญิงอยู่คนเดียว บางทีนายหญิงอาจกำลังหวาดกลัวก็ได้ นางต้องกลับไปก่อน

พ่อบ้านลึงเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตัดสินใจเดินไปที่เรือนพักของท่านโหว เขาเคาะประตูเบาๆ ตั้งใจว่าหากท่านโหวไม่ตื่นก็จะกลับมาอีกทีในวันพรุ่งนี้ แต่หลังจากเคาะเพียงครู่เดียวก็ได้ยินเสียงเรียกให้เข้าไปด้านใน ดูเหมือนว่าท่านโหวจะยังไม่หลับ

“ยังไม่นอนหรือขอรับ”

“ข้านอนไม่ค่อยหลับ ว่าแต่พ่อบ้าน ดึกปานนี้แล้วมีเรื่องอันใดหรือ” ชายหนุ่มนั่งอยู่ที่โต๊ะ แม่จะสวมชุดนอน แต่ที่นอนก็เรียบร้อย เขายังไม่ทันได้เอนตัวลงนอนด้วยซ้ำ

ชายชราเงยไปครู่หนึ่ง ไม่รู้ว่าควรเริ่มอย่างไร ไม่รู้ว่าหลังจากที่ได้ยินแล้วนายท่านจะเอ่ยเช่นไรต่อ สุดท้ายเขาตัดสินใจใช้ถ้อยคำที่เรียบง่ายที่สุด

“สูหยินน้อย...สิ้นใจแล้วขอรับ”

มือที่ถือตำราอยู่ชะงัก ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองราวกับต้องการคำยืนยันให้แน่ใจว่า เรื่องที่เขาได้ยินนั้นถูกต้องแล้วจริงหรือ พ่อบ้านก็แสดงสีหน้าสงบนิ่ง ทว่าท่านโหวย่อมรู้ดี ในบรรดาคนของจวนโหว พ่อบ้านอาจเป็นคนที่หวังดีต่อสูหยินน้อยมากที่สุด เขาคือคนที่ยังปฏิบัติต่อนางเหมือนเป็นเจ้านายคนหนึ่ง ดังนั้นเขาไม่คิดว่าพ่อบ้านชราจะกล้าเอาความเป็นความตายของนางมาล้อเล่น และยิ่งถามออกไป

“ตายแล้วหรือ”

พ่อบ้านพยักหน้ารับ ก่อนเงยหน้าขึ้นมองเจ้านายของตน “ขอรับ บ่าวมาแจ้งให้ท่านโหวทราบ ท่านโหวจะไปดูสูหยินน้อยหรือไม่ขอรับ ถ้าไม่บ่าวจะได้จัดการ...”

“ไป...ไปดูสักหน่อย”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน ทว่าเหมือนล่องลอย ราวกับเขาไม่ได้อยู่ในความเป็นจริง ยิงเดินเข้าใกล้เรือนหลังเล็กท้ายจวนมากขึ้นเท่าใด ฝิ่เท้าก็ยิ่งรู้สึกหนักมากขึ้นเท่านั้น เพียงจะก้าวข้ามธรณีประตูยังเป็นเรื่องยากยิ่ง ภายใน

เรือนว่างเปล่า เงียบเหงา นอกจากสาวใช้ชื่อหวงหรงแล้วก็ไม่มีคนอื่นอยู่ที่นั่นอีกเลย นี่คือสถานที่ที่สูหยินน้อยของท่านโหววอาศัยอยู่จนวาระสุดท้ายหรือ

ประตูกถูกแง้มเอาไว้เล็กน้อย พ่อบ้านชราเคาะเรียก ครูหนึ่งหวงหรง ก็ก้าวออกมาต้อนรับ ดวงตาของนางบวมแดง เปลี่ยนมาสวมชุดเพื่อไว้ทุกข์ เมื่อเห็นว่านอกจากพ่อบ้านแล้วยังมีท่านโหววอีกคน การแสดงออกจึงเปลี่ยนไป ท่านโหววรับรู้ได้ว่าช่วงขณะหนึ่งนั้นมีความเกลียดชังซ่อนอยู่ นางสูตลมหายใจลึกเพื่อสงบสติอารมณ์ ก่อนจะก้าวถอยเพื่อให้คนทั้งสองได้เข้ามาดำเนินใน

ร่างหนึ่งนอนอยู่บนเตียง นางเปลี่ยนไปสวมเสื้อผ้าที่ดงาม แต่ท่านโหววแทบจำไม่ได้ว่านี่คือภรรยาของเธอ นี่คือเซี่ยหนิงเซี่ยนที่เคียดงามจนเป็นที่เลื่องลือ แขนขาล้วนพอมแห้ง ใบหน้าชูปตอบ บางทีอาจเพราะเวลาผ่านไปไม่นาน นางจึงเหมือนคนที่กำลังนอนหลับมากกว่า ทว่าชายหนุ่มรัฐสตรีที่เขาชิงชังนักหนาไม่มีวันลืมตาขึ้นมาอีกแล้ว

ทั้งที่เขาคิดว่าเกลียดนาง ทั้งที่คิดว่าหากวันหนึ่งไม่ได้พบหน้ากันควรเป็นเรื่องที่ดีที่สุด แต่พอวันนั้นเดินทางมาถึง จ้าวเหยียนชิงกลับไม่ได้ดีใจหรือสบายใจอย่างที่คิด เขารู้ว่านางป่วย แต่คิดว่าแค่ป่วยทั่วไป นางก็แค่เรียกร้องความสนใจเช่นทุกครั้ง เพียงแต่ตอนนี้ชายหนุ่มได้รู้แล้ว ร่างกายที่ชูปพอมอ่อนแอราวกับกิ่งไม้ที่จะหักได้เพียงเพราะแรงลมบางเบาเป็นอย่างไร

เขาเอื้อมมือหมายจะสัมผัส บางทีนางอาจยังไม่ตาย แต่หวงหรงที่นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้นหัวเราะหยัน

“สูหยินของบ่าวรอท่านโหวมาโดยตลอด ตอนที่นางยังมีชีวิตอยู่สูหยินได้แต่มองออกไปที่ประตู รอว่าเมื่อใดที่ท่านโหวจะมาหา จนสูหยินรอไม่ไหวแล้วท่านถึงมา” นางกล่าวประชดประชัน

ท่านโหวไม่ได้อะไรอย่างที่คิด มือของเขาชะงัก เขานึกถึงเสียงเรียกของนาง นึกถึงคำสั่งที่ห้ามไม่ให้นางมาพบหน้า เขี่ยหนังสือบนเตียงลงจดหมายมาหาเขาหลายฉบับ แต่เขาไม่เคยอ่านเลยสักครั้ง ไม่เคย... โยติจนากระทั่งวันนี้ ได้พบหน้ากันอีกครั้งก็เมื่อสิ้นลมหายใจ

ทุกอย่างอัดอั้นอยู่ในอก เขาสงบสติอารมณ์และความคิด ไม่สนใจสายตาประชดประชันของสาวใช้ พยายามพูดออกไป “จัดการเรื่องงานศพให้ดี อยากรางก็เป็นสุหยินจวนโหว พงษ์นี้ข้าจะไปแจ้งที่สกุลเสียด้วยตัวเอง”

พ่อบ้านมองหน้าหวงทรง นึกถึงเรื่องที่สุหยินสั่งเสียเอาไว้ในจดหมาย

“สุหยินน้อยเขียนจดหมายสั่งเสียเรื่องเกี่ยวกับการจัดการศพมาด้วยขอรับ ว่าศพของนางคงไม่มีใครจัดการให้ อีกทั้งร่างของนางไม่อาจฝังทั้งสุสานสกุลเขี่ยและสกุลจ้าว ดังนั้นขอให้เผาแล้วนำอัฐิไปโปรยที่หน้าผาเถียนซานขอรับ”

เมื่อสิ้นคำนั้น ท่านโหวก็หันมองพ่อบ้านเพื่อยืนยันว่าสิ่งที่ได้ยินเป็นความจริง เขาหันมองร่างไร้ลมหายใจบนเตียง นางจัดการกระทั่งวิธีการหลังความตาย นางไม่ปรารถนาให้ใครมาจัดงานศพให้ นางคิดว่าแม้ร่างก็ไม่สามารถฝังไว้ร่วมกับสกุลใด

หวงทรงเอ่ยขึ้นราวกับอ่านความคิดของชายหนุ่มออก “ที่ผ่านมาก็ไม่มีใครให้ความเคารพคิดว่านางเป็นสุหยินอยู่แล้ว ท่านโหวเองก็ไม่เคยมาหา บิดามารดาขับไล่ไสส่ง ตอนอยู่ที่ไร่ค่า ตอนตายจะกล้าฝังได้อย่างไรว่าจะได้รับการปฏิบัติที่ดี สกุลเขี่ยไม่นับสุหยินของบ่าวเป็นลูก สกุลจ้าวไม่นับเป็นสุหยินน้อย นางจะฝังร่างได้ที่ใดอีก”

สาวใช้มองร่างเจ้านายบนเตียง จากนั้นก้มศีรษะคำนับท่านโหวทั้งน้ำตา

“ได้โปรดปล่อยให้เจ้านายของบ่าวเป็นอิสระด้วยเถิดเจ้าคะ พวกท่าน

ทำร้ายนางมามากพอแล้ว อย่าทำลายแม้แต่ความปรารถนาสุดท้ายของนาง
เลยเจ้าค่ะ”

สอง

จดหมายฉบับสุดท้าย

เช้าวันรุ่งขึ้นท่านโหวเดินทางไปที่จวนสกุลเซียด้วยตัวเอง อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้เขาในฐานะบุตรเขยก็ต้องทำหน้าที่ของตน เมื่อชายหนุ่มไปถึงเขาก็กลับ ได้พบคนที่ไม่คาดคิด แม่เขามาที่นี่แต่เช้า ทว่าดูเหมือนจะมีคนมาถึงก่อน ที่อยู่ด้านหน้าคือรถม้าคันหนึ่งซึ่งเป็นของชาวบ้านทั่วไป คนแรกที่ก้าวลงมา เป็นชายหนุ่มท่าทางดูดี เขายื่นมืออีกข้างออกไปรับหญิงสาวอีกคนลงมา ใบหน้านั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย ทุกเศษเสี้ยวยังคงตกค้างในความทรงจำของเขาอยู่เสมอ

“เซียหนึ่งซวง”

เขาเรียกชื่อของนางออกมาโดยไม่รู้ตัว หญิงสาวคนนั้นดูเหมือนบุตรสาวคนโตของสกุลเซีย คนที่เสียชีวิตไปเมื่อสามปีก่อน คนที่ควรจะเป็นเจ้าสาวของเธอ เป็นสหายของสกุลจ้าว ไม่ใช่เซียหนึ่งเซียนน้องสาวของนาง แต่เพราะนางเสียชีวิตในอุบัติเหตุรถม้า ทำให้เรื่องราวทุกอย่างกลายเป็นเช่นนั้น แล้วเหตุใดเซียหนึ่งซวงจึงมาปรากฏตัวที่นี่

เขาคิดว่าเป็นภาพลวงตา จนกระทั่งหญิงสาวหันมาหาเขาตามเสียง

ที่ได้ยิน ใบหน้านั้นแผ่ผ่านไปสามปีก็ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง นี่คือ
เชี่ยหนึ่งซวงอย่างแน่นอน เขาไม่มีวันลืมคนที่ตนชอบ ไม่มีวันลืมคนที่เติบโต
มาด้วยกันตั้งแต่เด็ก ไม่มีวันลืมจริงๆ

“จ้าวเหียนซิง” นางเอ๋อเรียกเขาด้วยเสียงที่คุ้นเคย รอยยิ้มผลิบาน
บนใบหน้างดงาม “ไม่ได้พบกันนาน ตอนนี้เจ้ากลายเป็นท่านโหวไปแล้ว
ใช่หรือไม่”

นางทักทายเขาเหมือนก่อนหน้านี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น รวากับว่านางไม่
ได้หายไปนานถึงสามปี เขายืนมองหญิงสาวเดินเข้ามาใกล้ดังภาพฝันตลอด
หลายปีที่ผ่านไป เขาอยากเอื้อมมือออกไปหา ทว่ายังชะงักเอาไว้ได้ทัน
หญิงสาวเองก็ทิ้งระยะห่าง

“ข้าว่าเราเข้าไปด้านในดีกว่า ท่านเองก็ต้องการมาที่สกุลซี้เซ่นกัน
ไม่ใช่หรือไม่”

ชายหนุ่มแทบไร้สติ เขาพยักหน้ารับ เดินตามนางเข้าไปด้านใน บ่าว
รับใช้ที่อยู่ในจวนสกุลซี้เซ่นมานานกริธาด้วยความตกใจเมื่อเห็นสตรีที่
กลับมาพร้อมท่านโหว ไม่มีใครคาดคิดหรือว่าจะได้พบนางอีกครั้ง เสียง
โวยวายของบ่าวรับใช้เรียกให้แม่แ่มมถูออกมาดู เมื่อแรกเห็นนางยังก้าวถอย
หลังแทบจะทรุดลงกับพื้น

เชี่ยหนึ่งซวงเดินเข้ามาพุงนางให้ลุกขึ้น ความอุ่นจากมือทำให้รับรู้
ว่าที่อยู่ตรงหน้านางคือคนที่ยังมีชีวิต น้ำตาของนางไหลออกมา นอกจาก
ฐานะของบ่าวชราแล้ว นางยังได้เลี้ยงดูคุณหนูและคุณชายทุกคนของจวน
แห่งนี้ และเนื่องจากเป็นบุตรสาวคนแรกของจวน เชี่ยหนึ่งซวงจึงได้รับความ
รักอย่างเต็มที่ การสูญเสียนางเป็นเรื่องยิ่งใหญ่สำหรับทุกคน
ในจวน

“คุณหนูใหญ่ ท่าน...ท่านกลับมาแล้ว”

เสียงของนางดังจนคนด้านในออกมาดู เชี่ยจิ้นท่าวยืนหนึ่งไปครู่หนึ่ง
ก่อนวิ่งเข้ามากอดพี่สาว ไอยู่นทำให้เขาเข้าใจว่าพี่สาวคนโตยังมีชีวิตอยู่จริงๆ

นายท่านกับซูหยินเองก็ต้องใช้เวลาอยู่นานในการทำให้ยอมรับว่า บัดนี้บุตรสาวที่พวกเขาเข้าใจว่าตายไปเมื่อสามปีก่อนยังมีชีวิตอยู่ สี่คนพ่อแม่ลูกกอดกันร่ำไห้ด้วยความสุข

จ้าวเหยียนซิงยืนอยู่ตรงนั้น เดิมทีเขาก็ควรมีความสุข ทว่าเมื่อนึกถึงร่างที่ผอมแห้งเหินซืดในजनของตน หัวใจก็ไม่กล้ามีความสุขจริงๆ หากตอนนี้เขียหนึ่งเขียยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาอาจกลายเป็นครอบครัวห้าคนที่มีความสุขอีกครั้ง ทว่า...ไม่มีโอกาสเช่นนั้นอีกแล้ว

ครอบครัวสกุลเขียไม่ได้สนใจว่าเหตุใดท่านโหวถึงมาอยู่ที่जनของพวกเขา ความยินดีที่บุตรสาวคนโตกลับมายิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใด

เมื่อเข้ามาด้านใน พวกบ่าวรับใช้ยังแอบมองราวกับว่าไม่อยากจะให้คุณหนูใหญ่ที่เชื่อว่าตายไปแล้วจะกลับมาจริงๆ คนด้านในไม่ได้สนใจ พวกเขาล้อมรอบเขียหนึ่งซวงเหมือนเป็นของขวัญล้ำค่า สอบถามเรื่องราวที่ผ่านมาว่าเกิดอะไรขึ้น

“ตอนนั้นระหว่างข้านั่งรถม้า มีหมูป่าตัวหนึ่งกระโดดตัดหน้ารถม้า ทำให้รถม้าพลิกคว่ำ ข้าก็เลยพลัดตกลงจากรถม้า โชคดีที่มีขบวนพ่อค้าเร่ผ่านมาช่วยเอาไว้ แต่ตอนที่ข้าฟื้นขึ้นมาก็จดจำอะไรไม่ได้เลย ไม่รู้ชื่อแซ่ของตัวเอง ข้าเลยติดตามพ่อค้าเร่กลุ่มนั้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเมื่อครึ่งปีก่อนความทรงจำกลับคืนมา ข้าพยายามสืบเรื่องเมืองหลวง แล้วจึงหาทางกลับมาที่นี่จนได้”

เรื่องเล่าของเขียหนึ่งซวงรวบรัดได้ใจความ ทุกคนยอมเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้น ไม่ใช่ว่านางไม่อยากจะกลับมา แต่เป็นเพราะนางไม่สามารถกลับมาได้ต่างหาก และคนที่ช่วยไว้ก็คือกลุ่มพ่อค้าเร่ พวกเขาออกเดินทางไปเรื่อยๆ ดังนั้นเมื่อมีการประกาศตามหาบุตรสาวสกุลเขีย พวกเขาก็อาจไม่อยู่ในแคว้นนี้แล้ว

เขียซูหยินใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาของตน ก่อนยื่นมือไปสัมผัสที่ไบหน้าของบุตรสาวอย่างแผ่วเบา “เจ้ารู้หรือไม่ แม่ใจจะขาดเมื่อคิดว่าเจ้า

“ไม่อยู่แล้ว”

“ตอนนี้ข้าก็กลับมาแล้วไม่ใช่หรือเจ้าคะ ต่อไปข้าจะอยู่กับท่านพ่อ ท่านแม่ จะอยู่กับจิ้นท่าวไม่หนีไปไหนอีก ดีหรือไม่เจ้าคะ” นางจับมือมารดา แล้วยืนยันด้วยน้ำเสียงหนักแน่น สามปีนี้นางเองก็คิดถึงพวกเขามากเช่นกัน โดยเฉพาะน้องสาวคนกลาง

เมื่อนึกถึงเซี่ยหิงเซี่ยน นางก็จดจำข่าวที่ได้รับรู้มาก่อนหน้านี้ได้ หญิงสาวหันไปมองชายหนุ่มด้านหลัง “จริงสิ ข้าได้ยินมาว่าท่านแต่งงานกับ หิงเซี่ยนแล้ว ท่านมาสกุลเซี่ยไม่ได้พาหิงเซี่ยนกลับมาด้วยหรือ”

“จะพูดถึงนางเพื่ออะไร” เซี่ยฮูหยินเริ่มมีอาการ

เซี่ยหิงชวงยังไม่เข้าใจพฤติกรรมของมารดา ยิ่งมองบิดากับน้องชายก็ยังไม่เข้าใจ ทำไมทุกคนดูเหมือนไม่ต้องการให้นางพูดถึงน้องสาวกันเล่า

“ทำไมหรือเจ้าคะ เหตุใดข้าจะพูดถึงหิงเซี่ยนไม่ได้ อย่างไรก็ตามนางก็เป็นน้องสาวของข้า”

จ้าวเหยียนชิ่งกำมือแน่น รู้สึกได้ถึงลางสังหรณ์บางอย่าง เขาแหยหน้ามองหญิงสาว เสียงข่มเอ่ยถาม แต่คนใกล้ชิดย่อมรับรู้ว่ามีบางอย่างไม่มั่นคงในน้ำเสียงนั้น

“เจ้าไม่เกลียดนางหรือหรอหรือ นางเป็นคนทำให้เจ้าเกือบตาย” คำถามของจ้าวโหวทำให้ทุกคนในครอบครัวสกุลเซี่ยนิ่งอึ้งไป เมื่อเห็นว่าเซี่ยหิงชวงทำเหมือนไม่เข้าใจ ชายหนุ่มจึงขยาดความ “เพราะนางริษยาที่เจ้าจะได้แต่งงานกับข้า และต้องการแย่งตำแหน่งนั้นไป นางถึงหลอกให้เจ้าขึ้นรถม้าที่นางเตรียมเอาไว้ เจ้าจึงต้องประสบอุบัติเหตุที่หน้าผานั้น ทั้งยังทำให้เจ้าเกือบตายเพื่อที่จะได้แทนที่เจ้า”

เซี่ยหิงชวงนิ่งอึ้งไปครู่ใหญ่ ก่อนจะหันมองไปรอบๆ ไม่มีใครคัดค้านแนวคิดนี้ หมายความว่านี่ไม่ใช่เพียงความเข้าใจของจ้าวเหยียนชิ่งเท่านั้น ยังเป็นเรื่องที่แม้แต่ครอบครัวของนางก็คิดเช่นกัน

“พวกท่านคิดเช่นนี้ได้ยังไง คนที่ต้องการหนีไปคือตัวเอง คนที่ขอร้องให้หญิงเขียนช่วยหารถม้าให้ก็คือตัวเอง ข้าไม่ได้ถูกนางหลอกไปความจริง...ความจริงเป็นข้าที่ต้องการหนีจากงานแต่งงานครั้งนั้น” ถ้อยคำของนางล้วนทำให้ทุกคนในห้องพูดไม่ออก

“เจ้าไม่อยากแต่งงานกับข้า...” นี้ออกจะเป็นเรื่องที่เกินความคาดหมายของท่านโหว “ข้าคิดว่าเราเข้ากันได้ดี”

คนฟังถอนใจแรง “เราเข้ากันได้ดี เราเติบโตมาด้วยกัน สำหรับข้า ท่านเป็นเพื่อนที่ดี แต่ข้าไม่อยากแต่งงานใช้ชีวิตอยู่กับท่าน เหยียนซิง...ท่านเป็นคนเข้มงวด พูดน้อย หน้าที่การงานและตำแหน่งของท่านก็สูงส่ง แต่งกับท่าน ข้าต้องกลายเป็นฮูหยินสกุลจ้าว ทั้งปีทั้งชาติออกเดินทางไปไหนไม่ได้ แต่ข้าต้องการท่องเที่ยว ต้องการเห็นว่าโลกอันกว้างใหญ่นี้เป็นอย่างไร”

“พี่รองไม่ได้หลอกล่อพี่ใหญ่ให้ขึ้นรถม้าหนีไปหรอกหรือ” คำถามนี้มาจากน้องชายของนางเอง

“ไม่มีทาง เจ้าคิดว่าพี่หัวอ่อนเพียงนั้นเขี้ยวหรือ ถ้าพี่ไม่ต้องการใครก็ทำอะไรพี่ไม่ได้ คนที่อยากหนีงานแต่งงานก็คือพี่ แล้วพี่ก็รู้ว่าหญิงเขียนชอบเหยียนซิง ต่อให้พี่จากไปนางก็แต่งงานแทนพี่ได้ แต่เพราะตอนนั้นท่านแม่เข้มงวดกับพี่มาก พี่เลยต้องไหว้วานให้หญิงเขียนเป็นคนไปหารถม้ามาให้ นางยอมรับปากก็เพราะพี่บอกว่า เมื่อกลับไปแล้วจะส่งจดหมายกลับมาอธิบายความจริง ไม่คิดว่าจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นเสียก่อน”

ทั่วทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ มีเพียงแม่หม่มเท่านั้นที่หลุดตัวลงร้องไห้ จ้าวเหยียนซิงกำมือแน่น หัวใจบีบรัดรุนแรง หวนนึกถึงสตรีผู้นั้น คนที่เขาไม่เคยไยดีแม้แต่งงานมาเป็นภรรยา เพราะคิดว่านางทำให้เซี่ย-หนิงชวงต้องตาย เพราะคิดว่านางฆ่าพี่สาวเพียงเพื่อต้องการแต่งงานกับเขา ไม่ว่านางจะแก้ตัวอย่างไร วิงวอนขอร้อง พยายามทำดีเท่าไร เขาก็ไม่เคยหันมอง จนตอนนี้ความจริงกระแทกเข้ากลางอก

ทว่าร่างกายนั้นก็เย็นชืดไปแล้ว

“นางไม่ได้อธิบายให้พวกท่านฟังเลยหรือเจ้าคะ”

นายท่านเชี่ยกับเชี่ยฮุยหนีหลบสายตา ทั้งสองเข้าใจบุตรสาวคนรอง ผิดมาโดยตลอด สามปีมานี้พวกเขาทำเหมือนนางไม่มีตัวตน ไม่เคยสนใจ ไม่ว่านางจะแก้ตัวอย่างไร พูตความจริงมากเท่าใด ก็ไม่น่าเชื่อถืออีกแล้ว กระทั่งห้ามไม่ให้นางกลับมาเหยียบจวนสกุลเชี่ยด้วยซ้ำ

เชี่ยหนึ่งซึ่งรู้ว่าสถานการณ์เช่นนี้ไม่ถูกต้อง นางหันกลับไปหาจ้าวเหยียนชิง “ท่านพานางมาที่นี่ ไม่... ข้าจะไปพบนางด้วยตัวเอง ข้าผิดเองที่ปล่อยให้นางแบกรับความเข้าใจผิดเช่นนี้”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นคนในจวนสกุลเชี่ยค่อยรู้สึกตัว ไร่แล้ว... พวกเขายังมีเวลาแก้ไขเรื่องทั้งหมดนี้

“จริงสิ ท่านโหวให้พวกเราแก้ไขความเข้าใจผิดอีกครั้งเถิด”

จ้าวเหยียนชิงนั่งเงียบ ดวงตาแดงก่ำ ไม่กล้าแม้แต่จะมองคนในสกุลเชี่ย ตอนที่ถึงเวลาจริงๆ เขาก็พบว่ายากมากที่จะพูดออกไป โดยเฉพาะหลังจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ชายหนุ่มจึงเอาแต่นิ่งเงียบ ทว่ามือของเขาสั่นอย่างรุนแรง

“เหยียนชิง ทำไมท่านถึงเงียบไป”

เชี่ยจิ้นท้าวเป็นคนแรก que เห็นถึงความผิดปกติ “ไม่สิ ตั้งแต่แรกทำไมท่านโหวถึงมาที่จวนสกุลเชี่ยในวันนี้ ท่านบังเอิญพบพี่ใหญ่ที่หน้าจวนของเรา ท่านมาทำอะไร”

ทุกคนจึงได้ตระหนักว่า ตั้งแต่แรกเหตุใดท่านโหวถึงปรากฏตัวที่นี้ในเช้าวันนี้

“ข้าตั้งใจมาที่นี่เพื่อแจ้งข่าว...” คำนั้นพูดได้ยากยิ่ง เขาเผยหน้า ดวงตาแดงก่ำ “เมื่อคืน... ตอนกลางดึก... เชี่ยหนึ่งเชียน... ตายแล้ว”

จวนโหวประดับด้วยผ้าขาวเพื่อไว้ทุกข์ ฮูหยินเฒ่ามองบ่าวรับใช้
จัดเตรียมสถานที่ แม่หลานชายของนางจะบอกว่าไม่ต้องการให้มีการ
จัดงานไว้ทุกข์ แต่ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นฮูหยินของสกุลจ้าว เป็นภรรยาท่าน
โหว ย่อมไม่สามารถกระทำดังศัพโรรู้ญาติได้ จึงมีการไว้ทุกข์เป็นการภายใน
เท่านั้น และร่างของเซี่ยหนิงเซี่ยนจะถูกเผา มิใช่ฝังร่วมสุสานสกุลจ้าว
แม่ฮูหยินเฒ่าจะไม่ชอบหลานสะใภ้คนนี้นัก ทว่าอีกฝ่ายก็แต่งงานเป็นสะใภ้
สกุลจ้าว ทั้งยังเป็นถึงบุตรสาวสกุลเซี่ย จะให้ไร้ที่ฝังร่างได้อย่างไร

แต่หลานชายยืนยันกับนาง **“เป็นความต้องการของเซี่ยหนิงเซี่ยน
ขอรับ”**

ระหว่างที่ฮูหยินเฒ่านั่งรออยู่ตรงนั้น ประตูด้านหน้าก็เปิดออก ผู้ที่
เข้ามาภายในมิได้มีเพียงท่านโหว แต่ยังมีคนสกุลเซี่ยติดตามมาด้วย ทว่า
ฮูหยินเฒ่ากลับแปลกใจ ดูเหมือนในกลุ่มคนเหล่านั้นจะมีร่างที่นางคุ้นเคย
นั้น...นั่นมิใช่เซี่ยหนิงเซี่ยนที่ตายไปแล้วหรือ

“การวะฮูหยินเฒ่าขอรับ”

ได้เท่าเซี่ยแสดงความเคารพ ทว่าท่าทางกระวนกระวายของเขาบอก
ชัด บางทีเขาอาจต้องการไปพบบุตรสาวเป็นครั้งสุดท้าย ฮูหยินเฒ่า
เก็บความสงสัยเอาไว้ในใจ แล้วปล่อยให้หลานชายนำทางพวกเขาเข้าไป
ด้านใน

หัวใจของคนสกุลเซี่ยนั้นเย็นเยียบ พวกเขาไม่อยากจะเชื่อ กระทั่ง
ได้เห็นการประดับตกแต่งจวนโหวด้วยผ้าขาวเพื่อไว้ทุกข์ สองมือของได้เข้า
เซี่ยกำแน่นและสั่นเทา ปลายทางของพวกเขาไกลออกไปเรื่อยๆ ไม่ใช่เรือน
หลังใหญ่ที่บุตรสาวอาศัย แต่เป็นเรือนหลังเล็กที่อยู่ด้านหลังจวน ที่นี่ไม่มี
สิ่งของหรูหรา ไม่มีเครื่องเรือนราคาแพง

“ท่านโหว...”

จ้าวเหยียนชิงหันกลับมาผงกศีรษะรับ **“ขอรับ นี่คือนเรือนที่นางอาศัย
อยู่”**

เขายอมรับ เพราะความซิงซัง ความโกรธ ทำให้เขาตัดสินใจส่งซูหยิน
ของตนเองมาอยู่ไกลถึงท้ายจวน นอกจากหวงหรงที่ติดตามนางมาก็มี
สาวใช้อีกสองสามคน แต่เมื่อวันเวลาผันผ่านสาวใช้พวกนั้นก็ค่อยๆ จากไป
ไม่มีใครมาทำงานที่เรือนหลังนี้อีก ท่านโหวไม่ใส่ใจ ฐานะของเซี่ยหิงเขียน
ในจวนจึงต่ำต้อยอย่างยิ่ง

เซี่ยหิงซวงสุดลมหายใจลึก ตอนที่นางได้ยินว่าน้องสาวแต่งงานเข้า
จวนโหวแทนนาง ก็เชื่อว่าเซี่ยหิงเขียนที่แอบรักจ้าวเหยียนซิงมาโดยตลอด
จะมีความสุข แต่ดูเหมือนว่าความสุขจะไม่มีจริง น้องสาวของนางเป็นถึง
ซูหยินจวนโหว แต่ต้องอาศัยอยู่ในเรือนหลังเล็กท้ายจวน นี่คือสามปีที่
เซี่ยหิงเขียนต้องทนอยู่กับสถานการณ์เช่นนี้

หญิงสาวก้าวเข้าไปด้านใน ลานด้านหน้าสะอาด มีดอกไม้เล็กน้อย
ที่ปลูกเอาไว้ แต่บัดนี้เหี่ยวเฉาไปแล้ว ภายในมีบ่าวรับใช้สองสามคนที่
ช่วยกันทำความสะอาด เมื่อเห็นท่านโหวก็ก้มศีรษะแสดงความเคารพ
พอบ้านชราเพิ่งก้าวออกมาจากด้านใน เมื่อเห็นกลุ่มคนที่ปรากฏตัวก็ชะงัก
ไปชั่วครู่

“เชิญด้านในขอรับ”

ด้านในเป็นเพียงห้องขนาดเล็กที่มีโต๊ะกลมหนึ่งชุด เดินไม่กี่ก้าวก็
ถึงประตูห้องนอน มือของจ้าวเหยียนซิงที่กำลังจะเปิดประตูชะงัก ไม่ใช่
ครั้งแรกที่เข้ามา แต่ไม่ว่าอีกกี่ครั้งเขาก็พบว่ามันยาก โดยเฉพาะหลังจาก
ได้รู้ความจริงทั้งหมด แม้แต่การเผชิญหน้ากับร่างที่ไร้ลมหายใจยังทำไม่ได้
เลย

ชายหนุ่มสุดลมหายใจลึก แล้วเปิดเข้าไปก็เห็นว่าหวงหรงในชุดไว้
ทุกข์นั่งอยู่ข้างเตียงไม่ได้ไปไหน ดวงตาบวมแดงก่ำ และท่าทางเหม่อลอย
เมื่อได้ยินเสียงเปิดประตูจึงหันมามอง ครู่หนึ่งแวตานั้นเต็มไปด้วยความ
เย้ยหยัน ก่อนจะเบิกกว้าง เสียงแหบแห้งกล่าวออกมา

“คุณหนูใหญ่ ท่าน...” หวงหรงไม่รู้ว่าควรพูดอะไร นางเคยคิดว่า

คุณหนูใหญ่ตายไปแล้ว แต่ตอนนี้ก็กลับมาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า หญิงสาว หันมองร่างที่อยู่บนเตียง ร่างกายที่เย็นจัดไร้ชีวิต

เธียหญิงชวงมองตามสายตานั้น บนเตียงเล็กแคบมีร่างหนึ่งนอนอยู่ รวากับหลับไหล ทว่าใบหน้าซุบซอบผอมแห้งอย่างยิ่ง คงเหลือเพียงหนังที่ หุ้มกระดูกเท่านั้น แสดงว่าที่ผ่านมาน้องสาวของนางเผชิญกับความเจ็บป่วย ที่ทรมาณร่างกายอย่างแสนสาหัส เมื่อสามปีก่อนร่างนี้ยังคงงาม ความ ทรงจำสุดท้ายตอนที่เธียหญิงเขียนแอบมาส่งนางขึ้นรถม้าคือคำอวยพร อ่อนหวาน

“ข้าขอให้พี่ใหญ่ได้ทำในสิ่งที่พี่ใหญ่ชอบ แล้วข้าจะรอจดหมายนะ เจ้าคะ”

สุดท้ายนางก็ทอดทิ้งน้องสาวเอาไว้กับความเข้าใจผิด เธียหญิงชวง หรูดร่างลงข้างเตียง จับมือเย็นไว้แนบแก้ม “หญิงเขียน... พี่กลับมาแล้ว พี่ กลับมาหาเจ้าแล้วหญิงเขียน คนดีของพี่ เจ้าลืมตามองพี่สิ ไหนว่าเจ้ารอพี่ อยู่ไม่ใช่หรือ พี่กลับมาแล้วอย่างไร”

เสียงหวานปนสะอื้นกล่าว ได้เท่าที่เธียหญิงชวงมองร่างบุตรสาวคนรองที่นอน อยู่บนเตียงไม้ เขาจำนางไม่ได้ สามปีที่ไมยอมให้นางเข้าพบ เมื่อเจอกัน อีกครั้งก็กลายเป็นร่างไร้ลมหายใจ เธียหญิงชวงต้องอาศัยให้บุตรชายคนเล็ก ประคองนางเอาไว้ อย่างไม่เป็นมารดา เคียดแค้นซึ่งซึ้งอย่างไรนี่ก็คือบุตร สาวที่นางให้กำเนิด

ทว่าท่ามกลางความเสียใจ เสียงหัวเราะของหวงทรงกลับทำให้ บรรยากาศแปลกออกไป

“พวกท่านจะมาเสียใจอะไรกันตอนนี้เล่าเจ้าคะ จะมาคร่ำครวญอะไร ตอนที่ฮูหยินของบ่าวไม่ได้ยินอีกแล้ว ตอนที่นางรอพวกท่าน รออยู่ทุกวัน มองไปที่ประตูว่าเมื่อไรจะเปิดออก เมื่อไรที่พวกท่านจะมาหานาง รอจนถึง ช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต แล้วก็จากไปอย่างเจ็บปวด ทำไมพวกท่านไม่มา ตั้งแต่ตอนนั้น!” เสียงตะคอกของหวงทรงแผดกังวาน

“หวงหรง” พ่อบ้านที่อยู่ด้านหลังเอ๋ยปราม

ทว่าหญิงสาวไม่สนใจ “ข้าไม่สนใจ ข้าไม่ต้องสนใจใครอีกแล้ว ฮูหยินให้อิสระแก่ข้าแล้ว ข้าไม่ใช่บ่าวในจวนพวกท่านอีกแล้ว” นางถือใบสัญญาในมือที่กอดไว้แนบอกเสมอ “พวกท่านทำร้ายฮูหยินของข้ามากเพียงนี้แล้ว ยังต้องการอะไรอีก พวกท่านปล่อยให้นางต้องทุกข์ใจจนตาย เคยมีใครมาดูแลนางบ้าง เคยมีใครสนใจบ้างหรือไม่ เคยมีใครเห็นความพยายามของฮูหยินของข้าบ้าง”

น้ำตาของหวงหรงไหลออกมาอีกครั้ง หากเพียงคนพวกนี้มาที่นี่เร็วกว่านี้แม้แค่หนึ่งวัน อย่างน้อยที่สุดฮูหยินของนางจะได้จากไปอย่างมีความสุข ตอนนีฮูหยินจากไปแล้ว พวกเขามาที่นี่มีประโยชน์อันใด พวกเขาร้องให้คร่ำครวญให้ใครได้ยิน

เซี่ยหนึ่งซวงจับมือหวงหรงเอาไว้ “ข้ารู้หวงหรง ข้ารู้ว่าข้าผิด ข้าไม่นึกว่าตลอดสามปีมานี้จะทำให้ห้องรองต้องทรมาณแค่ไหน ข้าผิดเอง...ข้าเป็นคนผิดเอง” นางทำได้เพียงโทษตัวเอง หากวันนั้นนางไม่ตั้งอึ้งจะหนึ่งงานแต่งงาน หากนางไม่ประสบอุบัติเหตุ หากนางไม่ความจำเสื่อม หรือแม้แต่ถ้านางสามารถกลับมาได้เร็วกว่านี้สักนิด “ถ้าไม่ใช่เพราะข้า ห้องรองจะไม่ต้องทุกข์ทรมาณมากเพียงนี้”

หวงหรงดึงมือของคุณหนูใหญ่ออก “สามปีเช่นนี้หรือ พวกท่านคิดว่าฮูหยินของข้าต้องเผชิญหน้ากับความทุกข์ทรมาณเพียงแค่นี้สามปีเท่านั้นหรือ” นางหัวเราะหยัน “ใต้เท้าเซี่ย...ท่านจำได้หรือไม่ว่าฮูหยินของข้าเกิดวันเดือนปีอะไร เซี่ยฮูหยิน...ท่านจำได้หรือไม่ว่าฮูหยินของข้าชอบหรือไม่ชอบกินอะไร คุณชายเล็ก...ท่านรู้หรือไม่ว่าฮูหยินของข้าเกลียดการกินยา เวลาเจ็บป่วยมากแค่ไหน และคุณหนูใหญ่...ท่านรู้หรือไม่ว่าฮูหยินของข้าชอบสีอะไร ตอบข้าไม่ได้ใช่หรือไม่”

ครอบครัวสกุลเซี่ยพยายามคิดอย่างยั้งที่จะค้นหาความทรงจำเล็กน้อยของพวกเขา แต่ดูเหมือนว่าเรื่องราวของเซี่ยหนึ่งเซี่ยไม่ได้อยู่ในความ

ทรงจำเหล่านั้นเลย ได้ทำให้เชื่อว่าเขาไม่เคยจดจำวันเดือนปีเกิดของบุตรสาวได้ เชียฮูหยินไม่เคยรู้ หรือบางทีนางอาจไม่เคยถามด้วยซ้ำว่าบุตรสาวคนรองชอบกินอะไร และเชียวจินท้าวก็รู้ว่าพี่สาวของเขาไม่ชอบกินยา อันที่จริงเขาจำภาพที่พี่สาวป่วยไม่ได้ด้วยซ้ำ คงไม่ใช่ว่านางไม่เคยป่วย แต่เพราะเขาไม่เคยไปเยี่ยมนางเลยต่างหาก

มีเพียงเชียวหนิงซวงเท่านั้นที่ตอบอย่างมั่นใจ “หนิงเซียนชอบสีขาและเหลืองเหมือนกับข้า”

“นั่นคือสิ่งที่ท่านชอบต่างหากเจ้าคะ ที่นางสวมชุดสีขาสีเหลืองและเครื่องประดับเหล่านั้น ก็ล้วนเป็นของที่ท่านมอบให้นางตามความชอบของตนเอง เวลาที่เรียกช่างมาตัดชุดก็มักนึกถึงความชอบของคุณหนูใหญ่เป็นลำดับแรก เคยมีใครถามสักคำหรือไม่เจ้าคะว่าฮูหยินของข้าชอบอะไร ไม่ชอบอะไร นางก็แค่ต้องยอมรับกับทุกอย่างที่พวกท่านโยนให้เท่านั้น”

ที่ผ่านมามากหลายคนเข้าใจว่าสองพี่น้องมักแต่งกายเหมือนกัน เพราะเชียวหนิงเซียนต้องการเลียนแบบพี่สาวของนาง ไม่ว่าจะอะไรพวกนางก็มักมีสิ่งทีคล้ายกันเสมอ เช่นนั้นแล้วเมื่อเชียวหนิงซวงจากไป หลายคนก็ยิ่งเข้าใจว่าเชียวหนิงเซียนต้องการครอบครองสถานที่ของพี่สาวนาง ไม่มีใครสนใจเลยแม้แต่น้อยว่าฉากหลังของเรื่องราวเป็นอย่างไร

จ้าวเหยียนซิงได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก เขาเองก็เป็นหนึ่งในคนที่คิดเช่นนั้น เขาแค่คิดว่านางพยายามเลียนแบบพี่สาว พยายามที่จะเป็นเชียวหนิงซวงที่นางไม่มีวันแทนที่ได้ วันนี้เขาได้เปิดหูเปิดตาแล้วว่าสตรีที่เขาเกลียดชังคนนี้มีเรื่องราวเบื้องหลังอย่างไร

น่าเสียดายที่ความจริงในชีวิตของนางมาถึงช้าเกินไป มาเมื่อลมหายใจของนางสิ้นสุดลงไปเสียแล้ว

จ้าวเหยียนซิงกลับเข้ามาในห้องส่วนตัว วันนี้มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย ข้อมูลที่เขาได้รับรู้เปลี่ยนความเข้าใจก่อนหน้านี้ไปจนหมดสิ้น ดูเหมือนว่าเขาไม่เคยมองภาพของเซี่ยหนิงเซี่ยนอย่างตั้งใจเลยสักครั้ง เรื่องของเซี่ยหนิงซวงเองนางเคยบอกเขา อ่อนนวนขอให้เขาเชื่อครึ่งแล้วครึ่งเล่า แต่เขาไม่คิดจะฟังเสียงวิงวอนของนาง เชื่อมั่นอย่างแรงกล้าว่าทั้งหมดเป็นเพียงข้ออ้างและการโกหกเท่านั้น

วันนี้เขาได้รู้แล้ว เซี่ยหนิงเซี่ยนไม่เคยโกหก ตั้งแต่ต้นนางพูดความจริงมาโดยตลอด

แต่รับรู้ตอนนั้นแล้วจะมีประโยชน์อันใด รับรู้แล้วสามารถแก้ไขสิ่งใดได้หรือไม่...ไม่เลย

คำพูดของหวงหวังยังคงวนเวียนอยู่ในความคิดของจ้าวเหยียนซิง กระทั่งประโยคที่นางกล่าวถึงเรื่องจดหมาย ร่างสูงลุกขึ้นเดินไปยังห้องหนังสือ ดูเหมือนว่าครั้งสุดท้ายเขาจะโยนจดหมายที่นางส่งมาไว้ที่นั่น ชายหนุ่มหรือดู ก่อนจะพบมันในลิ้นชัก ที่ผ่านมาเพราะเขาไม่เคยไปพบนาง ไม่เคยไปหานางมาก่อน ดังนั้นหญิงสาวทำได้เพียงสื่อสารกับเขาผ่านจดหมาย ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่เคยอ่านมันเลย

กระดาดหับเรียบร้อย เมื่อเปิดออกเห็นลายมือบรรจงงดงาม ลายเส้นหนักแน่นพลิ้วไหว

ท่านพี่เหยียนซิง ข้าเขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้นมาเพื่อขอโทษท่าน เป็นครั้งสุดท้าย ข้ารู้ว่าที่ผ่านมาการแต่งงานของเราทำให้ท่านเป็นทุกข์ ท่านไม่เคยมีความสุขเลยสักครั้ง ข้าทำบาปต่อท่านมากเหลือเกิน ข้าแค่หวังว่าท่านจะใจดีกับข้าบ้าง ข้าอยากดูแลท่าน อยากยืนเคียงข้างท่านในฐานะภรรยาสักครั้ง

สำหรับข้า ตั้งแต่ยังเด็ก ท่านเป็นคนที่ดีที่สุด เก่งที่สุด ข้ามองเห็นแววตาที่ท่านมองพี่ใหญ่ ความอ่อนโยนที่ท่านมอบให้นาง บางครั้งก็ผลอ

คิดฝันเอาเองว่า ถ้าข้าเป็นฝ่ายได้รับบ้างจะเป็นอย่างไร ตอนนั้นข้าได้รู้แล้วว่า ข้าไม่มีวันได้รับแววดาและการปฏิบัติที่อ่อนโยนจากท่าน สิ่งเดียวที่เสียดายคือไม่เคยทำหน้าที่ภรรยาที่ดีให้แก่ท่านเลย ท่านไม่เคยให้โอกาสข้าเลย ข้าอยากทำอาหารให้ท่าน ที่จริงข้าเคยทำอาหารกับของว่างให้ท่านด้วยนะรู้หรือไม่ ข้าเคยเย็บเสื้อกันหนาวให้ท่าน เคยทำถุงหอมให้ท่าน แต่หลายครั้งทำแล้วก็เก็บเอาไว้เพราะรู้ว่าท่านไม่ต้องการ ข้ารู้ว่าท่านเกลียดข้า เกลียดคนที่ทำให้ท่านต้องสูญเสียคนที่ท่านรักไป แต่ข้าก็เป็นภรรยาของท่านมิใช่หรือ ภรรยาที่เจ็บป่วยใกล้ตายของท่านเพียงต้องการพบท่าน ไม่ว่าข้าจะโกรธท่านแค่ไหน น้อยใจท่านอย่างไร ข้าก็ได้แต่รอคอยที่จะได้พบหน้าท่านสักครั้ง

บางทีครั้งนี้อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่เราได้พบกัน ข้าไม่ได้คาดหวังว่าท่านต้องรักข้าอีกแล้ว ไม่เป็นไรถ้าท่านจะไม่ชอบข้า ทว่าอย่างน้อยที่สุดข้าก็ไม่อยากให้ท่านเกลียดข้า ท่านพี่เหียนซิงช่วยเมตตาข้าสักครั้งได้หรือไม่ แค่ความเมตตาเพียงเล็กน้อย ให้ข้าได้พบหน้า ได้บอกลาท่านได้หรือไม่

ท่านพี่เหียนซิง หากท่านไม่เมตตาข้าในฐานะภรรยา อย่างน้อยก็เมตตาข้าในฐานะของหนึ่งเขียนสักครั้งได้หรือไม่ แค่เพียงครั้งนี้ครั้งสุดท้ายครั้งสุดท้าย...

ครั้งสุดท้ายที่นางร้องขอ เธอไม่มีแม้แต่โอกาสจะได้รับรู้ อย่างที่หวัง-
หวังว่า นางรอเขา รอจนเหนื่อย รอจนร่างกายไม่อาจฝืนรอได้อีกต่อไป
นางไม่ได้ขออะไรที่ยิ่งใหญ่ แต่พบหน้ากันครั้งสุดท้ายเขายังให้นางไม่ได้เลย
มือที่ถือจดหมายกำแน่น ตอนนั้นเขานึกถึงรายละเอียดเล็กน้อยเกี่ยวกับนาง
ออก ตั้งแต่แต่งงานกันมาแม้ไม่เคยไปพบหน้า แต่เสื้อผ้าของเขา อาหารที่
เขากินล้วนเป็นนางที่พยายามจัดการให้ บางครั้งพ่อบ้านก็นำอาหารจาน
พิเศษมาขึ้นโต๊ะโดยไม่ได้แจ้งใคร บางครั้งก็มีของว่างที่ทำมาให้ระหว่างเขา
อยู่ในห้องหนังสือ

เดิมทีจำวเหยียนซึ่งไม่ได้คิดอะไร แต่พอตอนนั้นมานึกดูว่า สิ่งเหล่านี้
เริ่มต้นเมื่อเขียนหนังสือแต่งเข้ามา และหายไปในช่วงหลังที่นางเริ่มป่วย

ชายหนุ่มหัวเราะกับตัวเอง ทั้งที่กำลังหัวเราะแต่ข้างในกลับเจ็บปวด
ที่ผ่านมานางพยายามดูแลเขามาโดยตลอด แต่ไม่กล้าออกตัวเพราะกลัวว่า
เขาจะไม่ยอมรับสิ่งที่นางทำให้ เบียดหัวแต่ละเดือนที่เขามอบให้ไม่ได้สูงนัก
แต่นางก็ยังมีกำลังใจทำอาหารกับของว่างมาให้เสมอ

สามปีของความเข้าใจผิด สามปีของความทุกข์ทรมาน แม้แต่คำขอ
ครั้งสุดท้ายเขาก็ทำให้ไม่ได้

บรรยากาศภายในสกุลเซียไม่ต่างกัน เมื่อกลับมาจากจวนโหว พวกเขา
ก็รวมตัวกันอยู่ในห้องโถง ต่างคนต่างไม่พูดอะไร พวกเขาใช้เวลาและความ
เงียบพิจารณาสิ่งที่หวงทรงกล่าวก่อนหน้านี้ ไม่ผิดเลย คนสกุลเซียล้วน
ละเลยเขียนหนังสือมาโดยตลอด เพราะนางเป็นเด็กดีเกินไปเช่นนั้นหรือ
เพราะนางไม่เคยสร้างปัญหาเลยแม้แต่ครั้งเดียว เพราะนางไม่เคยทำให้พวก
เขาต้องหงุดหงิด พวกเขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่านางเคยเจ็บป่วยบ้างหรือไม่

“ซ้ำจำได้ว่าก่อนหน้านี้พี่รองเคยส่งจดหมายมา บางทีมันอาจจะยัง
อยู่ในห้องของข้า” เซียจิ้นท่าวเอ่ยขึ้น

เขารีบเดินกลับไปห้องของตัวเอง ลองค้นทั่วห้อง ก่อนจะพบ
จดหมายที่ยับยู่อยู่ที่ชั้นวางตำรา ชายหนุ่มถือไว้ในมืออยู่นาน เขาไม่กล้า
แกะอ่านด้วยซ้ำ แต่นี่คือจดหมายฉบับสุดท้ายที่พี่สาวคนรองทิ้งไว้ บางที
อาจเป็นเพียงสิ่งเดียวที่เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวกับนาง

เซียจิ้นท่าวนำจดหมายฉบับนั้นมาที่โถงกลาง เขียนหนังสือมองเห็น
กระดาศยับยู่ในมือน้องชายก็รู้ทันที ที่ผ่านมาน้องสาวคนรองเผชิญหน้ากับ
ความเกลียดชังที่ผิดพลาดมาโดยตลอด แม้กระทั่งจดหมายของนางก็ไม่มี
ใครเปิดอ่าน นางแย่งจดหมายฉบับนั้นมาจากมือน้องชาย คลื่นอกอย่าง
รวดเร็ว

ตั้งแต่เด็กนางมักถูกเปรียบเทียบกับน้องสาวเสมอ พวกนางศึกษาเล่าเรียนจากอาจารย์คนเดียวกัน แม่นางจะหัวไวเรียนรู้ได้ดีกว่า แต่เรื่องลายมือของสาวก็ดีกว่ามาก นางมักมีพรสวรรค์ด้านการเรียน การจดจำ ในขณะที่เขียนหนังสือเขียนวาดรูป เล่นดนตรี และเขียนอักษรได้ดีกว่า นางจำลายมือของน้องสาวได้

เขียนหนังสือวงรูปตัวอักษรที่งดงามนั้นทั้งน้ำตา ทว่านางเพียงกรลั่นเอาไว้ แล้วเริ่มต้นอ่านตั้งแต่คำแรก

ท่านพ่อ ท่านแม่ จันท่าว ข้าไม่ได้เขียนจดหมายถึงพวกท่านมาหลายวันแล้ว สบายดีหรือไม่เจ้าคะ ช่วงนี้อากาศเริ่มเย็นแล้ว ท่านพ่อต้องสวมเสื้อผ้าหนาๆ นะเจ้าคะ ไม่เช่นนั้นอากาศไอของท่านจะกำเริบอีก ท่านแม่อย่าลืมดูแลตัวเองด้วยเช่นกัน จันท่าวอย่าหักโหมอ่านตำรามากเกินไป การสอบขุนนางก็สำคัญ แต่พ่อยากให้เจ้าใส่ใจกับร่างกายเช่นกัน

ส่วนข้าดูเหมือนร่างกายนี้จะทนไม่ไหวอีกแล้วเจ้าคะ ท่านหมอบเองก็จนปัญญาจะรักษา ข้าคิดว่าตัวเองคงอยู่ไม่ทันถึงฤดูหนาวปีนี้ ดังนั้นถ้าพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้ ได้โปรดมาพบข้าได้หรือไม่เจ้าคะ ต้องขออภัยที่บอกให้พวกท่านมาหาแทนที่จะไปพบด้วยตัวเอง ทว่าร่างกายนี้แม้แต่การเดินก็เริ่มยากเย็นเต็มที อย่าคิดว่าข้าเรียกร้องความสนใจเลยนะเจ้าคะ ข้าแค่อยากอธิบายให้พวกท่านเข้าใจว่าข้ากำลังจะตายแล้ว

ข้ารู้ว่าที่ผ่านมาข้าไม่ใช้ลูกที่ดีของท่านพ่อท่านแม่ ไม่ใช่พี่สาวที่จันท่าวรัก ข้าไม่มีอะไรสู้พี่ใหญ่ได้เลย แต่ถึงข้าจะริษยาพี่ใหญ่เพียงใด ข้าก็ไม่เคยคิดจะทำร้ายนางเลยนะเจ้าคะ ข้าไม่ได้ต้องการให้ท่านพ่อท่านแม่รักข้าเท่าที่รักพี่ใหญ่ แค่อยากให้พวกท่านรักข้าบ้างก็พอ

ข้าจำไม่ได้ว่าเคยทำอะไรที่ผิดพลาดบ้างหรือไม่ ข้าอาจเคยทำให้ท่านพ่อท่านแม่ไม่พอใจ อาจเคยทำให้จันท่าวไม่มีความสุข เพราะเช่นนั้นข้าก็เลยทำได้แค่ขอโทษพวกท่านซ้ำๆ ยังมีเรื่องเกิดขึ้นกับพี่ใหญ่ ข้าเองก็

ทุกขใจเช่นกัน ดังนั้นข้าตั้งใจว่าหลังจากที่ตายไปแล้ว ข้าจะไปพบพี่ใหญ่ที่หน้าผาเทียนซาน ตามหานางเพื่อขอโทษอีกครั้ง ข้าหวังว่าท่านพ่อท่านแม่ และจันท่าจะให้อภัยข้าบ้าง

สามปีมาแล้วนะเจ้าคะที่พวกเราแทบไม่ได้พบหน้ากันเลย ข้าคิดถึงพวกท่านมากนะเจ้าคะ อย่างน้อยก่อนที่จะตายก็อยากเห็นหน้าพวกท่านอีกสักครั้ง ข้าจะรอพวกท่านเสมอหน้าเจ้าคะ

เสียหนึ่งช่วงต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะอ่านตัวอักษรทั้งหมดจนจบ เมื่อสิ้นคำสุดท้ายนางก็พุบหน้ากับฝ่ามือแล้วร้องไห้ออกมา ในอกเจ็บไปหมด เจ็บจนเหมือนกับว่าจะขาดใจ เพราะความเอาแต่ใจของนาง ในระหว่างที่ออกท่องเทียวอย่างมีความสุข น้องสาวของนางกลับกำลังเผชิญความทุกข์อย่างแสนสาหัส นางไม่เพียงสร้างบาดแผลให้น้องสาว แต่ยังสังหารนางให้ตายด้วยวิธีการที่ทรمانที่สุด

เสียหนึ่งเขียนรับรู้ความตายของตนเอง ในช่วงเวลาที่ลมหายใจใกล้จะหมดลง นางเพียงปรารถนาได้พบหน้าครอบครัวอีกครั้ง นางคงรออย่างที่หวังหวังว่า รอจนรอไม่ไหว รอจนถึงช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต แต่คนสกุลเสียไม่ได้อ่านจดหมายของนางด้วยซ้ำ กว่าจะรู้นางก็จากไปแล้ว กว่าจะเข้าใจก็ไม่มีใครอยู่ให้พวกเขาขอโทษอีกต่อไป

นายท่านเขียนนึกถึงบุตรสาวคนรองของเขา ตอนที่นางเกิดเขาคาดหวังว่าบุตรคนรองจะเป็นชาย แต่เมื่อนางเกิดมาเป็นหญิง เขาก็อดผิดหวังไม่ได้ ถึงอย่างนั้นเด็กคนนั้นก็ประพุดิตัวดีมาโดยตลอด จากนั้นไม่นานเสียจันท่าก็เกิด บุตรชายคนแรกได้รับความสนใจจากครอบครัวสกุลเสียเป็นอย่างมาก กว่าจะรู้ตัวเสียหนึ่งเขียนก็ทำได้แค่เดินตามพี่สาวคนโตไปเรื่อยๆ คอยมองบิดามารดาและน้องชายของนาง

เพราะคิดว่านางไม่ได้รับความรัก นางจึงไม่รักพี่สาว ไม่รักพวกเขา เพราะรู้ว่าตัวเองทำตัวไม่ดี จึงคิดว่านางต้องริษยาพี่สาว ทำร้ายพี่สาวได้

ลงคอ ทั้งหมดก็เพราะพวกเขารู้ว่าตัวเองผิดมาตั้งแต่ต้น ผิดจนกลัวว่าจะสร้างคนที่เลวร้ายขึ้นมาจากความผิดเหล่านั้น แล้วก็โยนทุกอย่างให้เสียหนึ่ง-เขียนเพียงคนเดียว

เชี่ยฮุยหนีหนีบจดหมายฉบับนั้นมากอดเอาไว้ในอ้อมแขน นึกถึงวันแรกที่นางได้พบกับบุตรสาวคนรอง วันแรกที่ได้อุ้มนางไว้ในอ้อมแขนไว้จูบแก้มของบุตรสาว แต่ทุกอย่างก็สายเกินไปเสียแล้ว

พิธีเผาศพจัดขึ้นอย่างเรียบง่าย ไม่มีใครยินยอมจากไป จากเช้าถึงเย็น ย่ำเมื่อกองไฟมอดลง หวงหรงค่อยๆ ตักขี้เถ้าใส่กล่องไม้ด้วยตัวเอง นางตักอย่างระมัดระวังที่สุด กระดุกบางชิ้นยังเหลือไว้ให้เห็น นี่คือสิ่งที่เจ้านายเหลือไว้ให้นาง เพียงกองร่างและเก้าอี้ที่เท่านั้น หญิงสาวกอดกล่องไม้ไว้แนบอก

“หวงหรง” เสียงเรียกมาจากเชี่ยฮุย “ข้าขอแบ่งเก้าอี้กระดุกของนางไว้ได้หรือไม่”

ยิ่งได้ยินคำถาม นางยิ่งกอดกล่องไม้ไว้แนบอก “ปล่อยนางไปเถิด เจ้าคะ อย่ารังแกแต่วิญญูณของนางเลย” คำพูดของหวงหรงเชือดเฉือน “ที่ผ่านมามีพวกท่านไม่เคยรักนาง และอยู่ได้โดยไม่มีนางมาสามปี พวกท่านก็แค่อยู่ต่อไปแบบนั้น ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับครอบครัวของพวกท่านไปตามปกติ”

หวงหรงไม่สนใจพวกเขา ตอนนี้นางเป็นอิสระแล้ว นางมิได้เป็นบ่าวในเรือนใครอีกต่อไป เงินทองที่นายหญิงทิ้งเอาไว้มากพอที่นางจะมีชีวิตอย่างสุขสบาย เปิดร้านอาหารอย่างที่เจ้านายต้องการ หวงหรงนั่งรถม้าออกมาจากเมืองหลวง จอดแวะที่หน้าผาเถียนซาน

นางพูดกับเก้าอี้กระดุกในอ้อมแขน

“ฮุยหนีหนีของบ่าว ไม่มีใครรอท่านอยู่ที่เถียนซานอีกแล้ว แต่บ่าวหวังว่าสายลมจะพัดพาท่านจากไป ไปแล้วจงพบกับความสุข ไปแล้วให้ท่าน

ได้พบกับคนที่รักท่านอย่างจริงใจ ได้โปรดมีความสุขในโลกหน้านะเจ้าจะได้โปรด...” มือบางกำเก้ากระดุกไปรยออกไป สายลมพัดวูบพานางจากไป

กลุ่มฝุ่นสีเทากระจายตัวในอากาศ ลมยังพัดเก้ากระดุกขึ้นสูง ล่องลอยออกไปไกลแสนไกล

ในมุมหนึ่งห่างออกไป จ้าวเหยียนชิงยืนอยู่ตรงนั้น มองสิ่งทีปลิวไปในอากาศ แมื่อยื่นมือออกไปปรารถนาจะคว้าเอาไว้ ทว่าที่เขาจับได้กลับมีเพียงความว่างเปล่า

สาม ชีวิตใหม่

เซี่ยหนิงนอนลี้มตามองเพดาน คิดทบทวนถึงความฝันอันยาวนาน
นั่นคือเรื่องราวของผู้หญิงที่ชื่อว่าเซี่ยหนิงเซี่ยน แซ่เซี่ยเหมือนกัน และชื่อ
ยังมีคำวาหนิงเหมือนกันด้วย แต่ชีวิตของพวกเราต่างกันมาก เซี่ยหนิงเกิด
ในยุคสมัยใหม่ที่มีทั้งรถยนต์ไฟฟ้า เครื่องบิน และการสู้ด้วยอำนาจทาง
เศรษฐกิจของแต่ละประเทศ ไม่ใช่การจับดาบเพื่อฟาดฟันกันอีกต่อไป

นอกจากความแตกต่างของยุคสมัยแล้ว ในด้านครอบครัวเองก็ไม่
เหมือนกัน เซี่ยหนิงเติบโตในครอบครัวที่อบอุ่น บิดามารดาพร้อมหน้า พี่
น้องสองคนรักใคร่กันดี แม้ภายหลังบิดามารดาและพี่สาวเสียชีวิตด้วย
อุบัติเหตุก็ยังมีหลานสาวให้ดูแล เมื่อหลานสาวเติบโตขึ้นพอจะรับหน้าที่
ในการทำงาน ดูแลกิจการของครอบครัวได้ ผู้เป็นน้าก็ยกกิจการให้ทั้งหมด
ก่อนจะออกเดินทางทำตามความปรารถนา

เซี่ยหนิงชอบเข้าวัด ชอบทำบุญ บริจาคทาน ชอบการนั่งสมาธิ และ
ยังเคยคิดด้วยซ้ำว่าอาจจะออกบวชเป็นภิกษุณีในบั้นปลายของชีวิต แต่คืน
วันเหล่านั้นกลับไม่มาถึง ความทรงจำสุดท้ายของเซี่ยหนิงคือการเดินทาง

ไปที่วัดบนภูเขาสูงแห่งหนึ่งที่มีพระโมกข์รูป ไม่ยากไร้แต่ก็ไม่ได้เจริญเท่า
วัดอื่น ทว่านั่นก็เป็นส่วนที่เชี่ยหนิงชื่นชอบ ได้นั่งสมาธิและใช้ชีวิตอย่างสงบ
กระทั่งวันนั้นดูเหมือนระหว่างที่สวดมนต์อยู่จะมีบางอย่างเกิดขึ้น

แสงสว่างอันไร้ที่มาแวบวาบไปทั่ว เมื่อลืมตาก็พบว่าตนเองอยู่ในที่
โล่งว่างเปล่า สีขาวนุมนวลไร้จุดลึนสุด ไม่วามองไปทางใดล้วนมีแต่สีขาว
ไร้ปลายทาง เชี่ยหนิงยืนรออยู่อย่างนั้นด้วยอาการสงบ คิดว่าบางทีเธออาจ
ตายไปแล้ว ที่นี้ก็เป็นแค่ดินแดนหลังความตายเท่านั้น

ครู่ใหญ่ร่างหนึ่งก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า สตรีผมยาวในชุดขาวราวกับ
เทพธิดา ใบหน้างดงาม แต่ถ้าให้บรรยายว่าเป็นอย่างไร ดวงตาเล็กแคบ
ประการใด จมูกสูงโด่งหรือไม่ ริมฝีปากบางหนาแค้ไหน กลับไม่สามารถ
ตอบได้ ราวกับรับรู้ด้วยจิตวิญญาณว่างดงาม แต่ภาพที่เห็นด้วยตากลับ
พรั่าเลือนอย่างยั้ง

“เชี่ยหนิง” เสียงนั้นหวานราวกับระฆังแก้ว นุมนวลและอ่อนโยน
เพียงได้ยินก็ทำให้จิตใจรู้สึกสงบ “ในที่สุดเจ้าก็ได้กลับมาที่นี่อีกครั้ง”

“ดินแดนแห่งความตายหรือคะ”

“ใช่และมีใช่ ที่นี่คือสะพานปรภพ แบ่งแยกระหว่างความเป็นกับ
ความตาย วิญญาณเดินทางมาที่นี่เพื่อผ่านไปยังลานพิพากษาในปรภพ แต่
ในขณะที่เดียวกันมันก็เป็นสะพานที่นำพาวิญญาณจากปรภพไปที่โลกมนุษย์
เมืองล่างเช่นกัน แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้ามาที่นี่ในฐานะใด”

“วิญญาณคนตายคะ”

เชี่ยหนิงตอบรับเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยท่าที่สงบ อาจเพราะการอยู่กับวัด
อ่านพระคัมภีร์ ทำให้รับมือกับเรื่องเหล่านี้ได้ดีกว่าคนอื่น หรือบางทีอาจ
เพราะการเตรียมใจเพื่อรับความตายมาตั้งแต่ต้นก็ได้ สิ่งเดียวที่เสียดาย
ก็คือหลานสาวเพียงคนเดียว นับจากนี้อีกฝ่ายจะโดดเดี่ยวเพียงใด เมื่อญาติ
คนสุดท้ายจากไปโดยไม่ทันได้รู้าลา

“หลานสาวของเจ้าจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุข จะได้พบรักกับคนที่ดี

และมีชีวิตครอบครัวที่ดีมากเช่นกัน” คำตอบจากร่างนั้นราวกับอ่านใจออก แต่เมื่อพิจารณาว่านี่คือดินแดนแห่งความตาย ก็คงไม่แปลกหรือหากจะสามารถอ่านจิตใจหรือได้ยินความคิด แม้สุดท้ายนางจากไปแล้วยังนับว่าโชคดี ที่อย่างน้อยหลานสาวก็สามารถมีชีวิตที่มีความสุข มีใครสักคนที่รักและสร้างครอบครัวด้วยกัน เช่นนั้นในฐานะของน้ำก็หมดห่วงแล้ว

“ขอบคุณค่ะ แล้วฉันสามารถไปรับการพิพากษาได้เลยหรือไม่คะ”

“ยังไม่ถึงเวลาที่เจ้าจะได้รับการพิพากษา” เสียงหวานนุ่มนวลเอ่ยบอก “เพราะเจ้ายังไม่ถึงเวลา”

เธียหิงสับสน “ถ้ายังไม่ถึงเวลาแล้วเหตุใดฉันถึงมาอยู่ที่นี้ ไม่ใช่ว่าต้องตายแล้วจึงมาหรือคะ” หากต้องตายแล้ววิญญาณถึงสามารถมาเยือนสะพานปรภพนี้ได้ นั่นก็ควรหมายถึงว่าเธอตายแล้ว ถึงที่ตายก็ควรถึงเวลาเช่นกัน

“ร่างกายเจ้าสิ้นสุดตรงนี้ แต่อายุขัยของเจ้ายังไม่ถึงเวลา วิญญาณของเจ้ายังต้องอยู่ต่อไป”

“ถ้าร่างกายดับสูญ วิญญาณก็ล่องลอย รอคอยเวลาหรือคะ”

ดูเหมือนฝ่ายนั้นจะส่ายหน้า ทว่าการเคลื่อนไหวก็เล็กน้อยมากจนไม่แน่ใจว่าใช่ที่ตาเห็นหรือไม่ “ยังมีบางสถานที่ที่วิญญาณเจ้าต้องไป วิญญาณของเจ้ามีอายุขัยแต่ไร้ร่าง และมีร่างกายบางคนที่ยังไม่สิ้นอายุขัยแต่ร่างกลับไร้วิญญาณ” เพียงแค่นั้นหญิงสาวก็รับรู้ชะตากรรมของตนเอง

“ท่านจะส่งฉันไปเข้าร่างคนอื่นหรือคะ”

ร่างนั้นเข้ามาใกล้ ยื่นหน้ากระซิบคำ “ร่างกายนั้นจะเป็นของเจ้าเมื่อถึงเวลา”

หลังจากนั้นก็คล้ายมีสายลมวูบพัดพาร่างข้ามผ่านสะพานลงมายังเบื้องล่าง ช่วงขณะนั้นเรื่องราวและความทรงจำมากมายก็วนเวียนผ่านเข้ามาในความคิด ความเจ็บปวด ความแค้นใจ กระทั่งความเสียดายสุดแสน อารมณ์มากมายประกอบร่างขึ้นเป็นเธียหิงเชียนในความฝันของ

นาง

ร่างนี้เป็นของเซี่ยหนิงเซี่ยน หกเดือนก่อนที่นางจะตาย นี่เป็นครั้งแรกที่อาการป่วยเริ่มแสดงอาการรุนแรงออกมา ระหว่างที่เซี่ยหนิงเซี่ยนนั่งเย็บผ้าอยู่ในสวนด้านหน้าเรือนหลังเล็ก นางก็ทรุดลงด้วยอาการไอรุนแรงจนกระทั่งเกือบจะหมดสติ...สัญญาแรกแห่งความตาย

แต่ถ้านี่คือเซี่ยหนิงเซี่ยนก่อนที่จะตายจริงๆ แล้ววิญญาณที่แท้จริงของเซี่ยหนิงเซี่ยนไปไหน

“สูหยิน ในที่สุดท่านก็ตื่น” เสียงเรียกดังมาจากด้านหน้าประตู ผู้ที่ก้าวเข้ามาเป็นอีกหนึ่งคนสำคัญที่มักปรากฏตัวในความฝันเสมอ

“หวงหรง” เสียงของนางค่อนข้างคล้ายกับเมื่อตอนยังเป็นเซี่ยหนิง แต่ดูเหมือนจะแหบแห้งกว่า

สาวใช้วางทุกอย่างในมือลงแล้วรีบเข้ามาหาเจ้านายของนาง นั่งลงข้างเตียงแล้วกุมมือเอาไว้ ตอนนี้องที่เซี่ยหนิงในร่างเซี่ยหนิงเซี่ยนค้นพบว่า หวงหรงดูคล้ายคล้ายคนที่นางรู้จัก ไม่ว่าจะเป็หนู ตา หรือจมูก ล้วนมีส่วนที่เหมือนกัน

“สูหยิน...บ่าวไปต้มน้ำร้อนมา ท่านดื่มตอนที่ยังอุ่นดีกว่านะเจ้าคะ” นางประคองเจ้านายให้นั่งแล้วบ้วนน้ำให้ ระหว่างนั้นก็พูด “บ่าวจะไปขอร้องให้พ่อบ้านช่วยตามท่านหมอบประจำจวนสกุลจ้าวให้นะเจ้าคะ ท่านหมอบที่เราเชิญมาเองไร้ฝีมือ พุดจาเลอะเทอะ”

ดูเหมือนว่าจะมีการตามหมอบมาก่อนหน้านี้แล้ว แต่เพราะพวกนางไม่ใช่คนสำคัญของสกุลจ้าว แม่เจ็บป่วยก็ไม่มีสิทธิ์ได้รับการดูแลจากหมอบประจำตระกูล ทำได้เพียงเชิญหมอบจากด้านนอกเข้ามาเท่านั้น แต่การไปร้องขอก็ไม่ได้รับประกันว่าจะจัดสรรมาได้ เพราะในสายตาของจ้าวเหยียนซิง นางก็เป็นเพียงพวกเรี่ยกรังความสนใจอยู่แล้ว

“ไม่ต้องหรอก เจ้าก็รู้คำตอบอยู่แล้ว”

หวงหรงอ้าอึ้ง สีหน้าของนางเต็มไปด้วยความสงสารและเจ็บปวด

แต่ไม่สบายก็ยังได้รับการเลือกปฏิบัติ ตัวนางทำได้แค่เชิญท่านหมอบจากภายนอกเข้ามา แต่ดูเหมือนครั้งนี้ร่างกายของนายหญิงเริ่มอาการหนักมากขึ้น ท่านหมอบพวกนั้นเอาแต่พูดว่าร่างกายของซูหยินอ่อนแอ อีกไม่นานนางอาจจะตาย

ความตายเป็นเรื่องที่ยากจะยอมรับ แต่นายหญิงที่อยู่บนเตียงกลับพูดอย่างง่ายดาย “ไม่ว่าเจ้าจะพยายามแค่ไหนมันก็ไม่อาจเปลี่ยนความจริงได้”

“ซูหยิน เกิดอะไรขึ้นกับท่านเจ้าคะ”

หวงหรงรับรู้ได้ว่ามีบางอย่างเกี่ยวกับเจ้านายที่เปลี่ยนแปลงไป แต่นางไม่สามารถให้คำตอบนี้ได้ ทุกอย่างยังดูเหมือนเดิม มีเพียงการใช้คำพูดเล็กน้อยเท่านั้นที่เปลี่ยนไป แต่ในไม่ช้าหวงหรงก็ตัดความสนใจทั้งหมดของตัวเองออกไป นางอยู่ข้างกายนายหญิงตลอดเวลา แล้วจะเปลี่ยนเป็นคนอื่นได้อย่างไร

แน่นอนว่าหญิงสาวไม่รู้ความคิดของสาวใช้ นางแค่ต้องการรวบรวมเรื่องราวรอบตัวที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหกเดือนสุดท้ายก่อนความตายจะมาเยือน ทันใดนั้นเรื่องราวที่อยู่ในความฝันก็ไหลมาอีกครั้ง ความรู้สึกแสนเสียดายที่มีต่อหวงหรงยังมีอยู่อีกมากกว่าที่เคย ในช่วงชีวิตของเซี่ยหนิงเซี่ยนก่อนจะตายเต็มไปด้วยเรื่องน่าเสียดาย เสียดายที่นางใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อรอสิ่งที่ไม่เคยจริง เสียดายที่ไม่ได้พาหวงหรงออกไปใช้ชีวิตด้านนอก น่าเสียดายที่ยังไม่ทันได้ทำความดีอะไรเลย เพราะนางเอาแต่วิ่งตามหลังคนที่ไม่เคยรัก ไม่ว่าจะทำอะไรก็ไม่มีความรัก

แต่สำหรับเซี่ยหนิงทุกอย่างจะแตกต่างออกไป นางไม่ได้รักท่านโหว ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับคนสกุลเซี่ย นางจะไม่วิ่งไล่ตามพวกเขาอีก นางไม่ต้องการความรักของพวกเขาอีกต่อไปแล้ว

“หวงหรง” เสียงถามแผ่ว แต่ถ้อยคำที่สื่อออกมาชัดเจน “อยากออกไปจากที่นี่หรือไม่”

“สูหยินหมายถึงสิ่งใดเจ้าคะ” ดูเหมือนว่าสาวใช้จะยังไม่ทันได้ตั้งรับ กับคำถามที่มาอย่างกะทันหัน

“หมายถึงข้ากับเจ้า เราออกจากจวนโหว ออกไปใช้ชีวิตของตัวเอง ดีหรือไม่” นางเวินจิงหวะเล็กน้อย เอ่ยด้วยน้ำเสียงค่อนข้างสงบ “ข้าจะขอ หนังสือหย่าจากท่านโหว”

เรื่องที่เกิดขึ้นในเรือนหลังเล็กของสกุลจ้าวไม่ได้มีใครมาร่วมรับรู้ด้วย ไม่ได้อยู่ในความสนใจของใครทั้งนั้น แม้แต่ท่านโหวที่ทำงานอยู่ในห้องของตัวเอง ก็ไม่ได้รับรู้เช่นกันที่กำลังจะเกิดเรื่องที่คาดไม่ถึงถึงขั้นที่นั้น วันนั้นเขาเรียกให้พ่อบ้านมาพบ

“สาวใช้ของนางไปเรียกท่านหมอมามากแล้วหรือ”

พ่อบ้านชราพยักหน้ารับ รายงานไปตามความจริง “วันนี้หวงหรง ออกไปเรียกท่านหมอ บอกว่าอาการสูหยินไม่สู้ดีนัก ช่วงเดือนที่ผ่านมา ดูเหมือนว่าสูหยินจะป่วยบ่อยขึ้นขอรับ ถ้าอย่างไรพวกเราลองเรียกท่านหมอ ชุนมาดูอาการของสูหยินสักครั้งดีหรือไม่ขอรับ” เขาพยายามเสนอ

“คราวก่อนที่นางบอกว่าปวดหัว ตอนนั้นที่ท่านหมอมามาตรวจก็ไม่เห็น เจอว่าเป็นอะไร ยาก็ไม่ต้องกิน ปวดเองหายเองได้ เรียกท่านหมอชุนก็มีแต่ จะอับอายเสียเปล่าๆ” เขาตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก

อันที่จริงเคยมีครั้งหนึ่งที่เซี่ยหนิงเขียนอ้างว่านางปวดศีรษะ พ่อบ้าน รีบร้อนตามท่านหมอชุนมาตรวจ แต่สุดท้ายก็ไม่พบอะไร ท่านหมอชุนแจ้ง ว่าร่างกายของนางเป็นปกติ หลังจากให้ยาบำรุงร่างกายสองสามตัวก็ไม่เห็นว่านางจะเป็นอะไร พวกสาวใช้เอาไปนิพนธ์กันอย่างสนุกปากว่า สูหยินที่ท่านโหวไม่เคยไปหาพยายามเรียกร้องความสนใจ กลายเป็นเรื่องตลกไป

นับแต่วันนั้น ท่านโหวก็ไม่สนใจเรื่องอาการป่วยของสูหยินอีก หวงหรงลั่นหนทางจึงต้องออกไปเชิญหมอมาดูอาการเจ้านายด้วยตัวเอง ส่วน สูหยินจะเจ็บป่วยประการใด เมื่อเจ้านายไม่ถาม พ่อบ้านก็ไม่สามารถไป

ก้าวมาได้ แต่หลังจากที่หมอมาดูอาการสองสามครั้ง หวงทรงก็ตั้มยา ให้เจ้านายมากขึ้นเกือบทุกครั้ง และซูหยินก็แทบไม่ได้ออกจากเรือนมา ด้านนอกเลย

บางคนว่านางกำลังพยายามเรียกร้องความสนใจจากท่านโหวอีกครั้ง ทว่ายังมีอีกหลายคนที่คิดว่านางอาจป่วยไข้ไปจริง ๆ ท่านโหวไม่สนใจ นางจะยังแสรังป่วยไปเพื่ออะไร อยากเรียกร้องความสนใจก็ควรหาวิธีใหม่ได้แล้ว แต่ภายในเรือนหลังเล็กยังมีการตั้มยาทุกวัน เบี้ยหวัดรายเดือนล้วนหมดไปกับค่าหมอค่ายามีไข้เสื้อผ้าแพรพรรณ

เมื่อพ่อบ้านขอตัวจากไป ชายหนุ่มที่ก้มอ่านตำราก็เงยหน้าขึ้นอีกครั้ง รอยยิ้มหยันปรากฏที่มุมปาก “เจ้ายังมีเวลาที่สามารถเล่นเป็นคนป่วยได้ แต่หนึ่งช่วงไม่มีโอกาสแม้แต่จะรู้ว่าพวกเราด้วยซ้ำ” เขามองออกไปด้านนอก ดูท้องฟ้าที่บัดนี้กลายเป็นสีน้ำเงินเข้มครอบคลุมไปทั่ว มีเพียงประกายจากดวงดาวเล็กน้อยเท่านั้น

ก่อนหน้านั้นเชยหนึ่งเซียนเป็นเพียงน้องสาวของเชยหนึ่งชวงในสายตาของเขาเท่านั้น แต่นางมักตามติดเชยหนึ่งชวงตลอด หรือจะพูดว่าเชยหนึ่งชวงชอบพาน้องสาวไปไหนมาไหนด้วย ไม่ว่ามีอะไรก็มักซื้อแบ่งปันให้น้องสาวเสมอ ดังนั้นเขาจึงคิดมาตลอดว่าพวกนางสองพี่น้องรักใคร่กันเป็นอย่างดี เชยหนึ่งเซียนเป็นคนพูดน้อย ทำทางซื่อและเชื่อฟัง ถึงอย่างนั้นนางก็มักจะช่วยพี่สาวจัดการปัญหาที่มาจากการเล่นสนุกของนางเสมอ

เชยหนึ่งชวงรักน้องสาวมาก มากเสียจนเขาไม่คิดว่าเหตุการณ์เช่นนั้นจะเกิดขึ้น

เมื่อเติบโตขึ้นในวัยที่เหมาะสม เขากำลังจะรับสืบทอดตำแหน่งท่านโหวต่อจากบิดาที่ป่วยหนัก ดังนั้นชายหนุ่มจึงหวังว่าจะแต่งงานพามารรยา เข้าจวนให้บิดาได้เห็นเป็นครั้งสุดท้าย เขาเดินทางไปสู่ขอเชยหนึ่งชวงด้วยตัวเอง ทางครอบครัวสกุลเชยเองก็ไม่มีปัญหาอะไร ทุกอย่างดูเหมือนจะราบรื่นไปเสียหมด

จนกระทั่งช่วงเช้าก่อนที่งานแต่งงานจะมาถึงไม่กี่วัน เชียหนึ่งซวงก็หายตัวไปจากบ้าน ไม่ว่าค้นหาอย่างไรก็ไม่พบ จนกระทั่งสาวใช้รายงานว่าคนสุดท้ายที่ได้พบคุณหนูใหญ่สกุลเซียคือน้องสาวของนาง สกุลเซียจึงคาดคั้นเอากับเซียหนึ่งเซียน แต่นางกลับปิดปากเงียบ บอกว่าพี่สาวขอร้องเอาไว้

ก่อนพวกเขาจะสืบสวนไปได้มากกว่านี้ ชาวจากนอกเมืองก็เดินทางมาถึง รถม้าคันหนึ่งพลิกคว่ำอยู่ทางทิศตะวันตกของประตูเมือง ตรงหน้าผาเถียนซาน พวกเขาไม่พบคน ดูเหมือนผู้โดยสารและคนขับจะตกลงไปในหน้าผา เดิมทีเรื่องนี้ไม่ควรเกี่ยวข้องกับพวกเขา กระทั่งมีคนเก็บป้ายไม้ที่เขียนอักษรสกุลเซียมามอบให้ เพียงเห็นครั้งแรกเขาก็จดจำได้ทันทีว่านี่คือป้ายประจำตัวของเซียหนึ่งซวงที่นางมักพกติดตัวเสมอ เขาสืบสวนเรื่องนี้ด้วยตัวเอง จนพบว่ามีคนเช่ารถม้าให้ไปส่งที่อีกเมืองหนึ่ง รูปร่างและลักษณะของผู้จ้างวานก็ตรงกับเซียหนึ่งเซียน

ตอนนั้นเองที่เซียหนึ่งเซียนยอมบอกว่าพี่สาวของนางขอร้องให้นางว่าจ้างรถม้าสำหรับการหนีออกนอกเมืองให้ แต่นางไม่คิดว่าจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นกับพี่สาว

แน่นอนว่าไม่มีใครเชื่อเรื่องโกหกของนาง เขากับเซียหนึ่งซวงรู้จักกันมานาน นางจะหนีงานแต่งงานของพวกเขาเพื่ออะไร ในเมื่อนางก็ไม่ได้มีคนรัก แม้แต่คนสกุลเซียก็ไม่เชื่อเรื่องโกหกนี้ พวกเขาคิดว่าต้องเป็นเพราะนางขอร้องให้พี่สาวจากไป เซียหนึ่งเซียนมีความรู้สึกพิเศษกับเขา เรื่องนี้หลายคนก็เคยคาดเดาอยู่แล้ว แต่ที่คิดไม่ถึงคือนางใช้ความรักของพี่สาวเพื่อความสุขของตัวเอง

ต่อให้เซียหนึ่งเซียนจะพยายามแก้ตัวอย่างไรก็ไร้ประโยชน์ ใต้เท้าเซียกับเซียฮูหยินโกรธบุตรสาวคนรองมากเสียจนไม่ยอมก้มหน้า ไม่ยอมพูดคุย แต่เขายังต้องอดทน เพื่อบิดาที่กำลังจะตาย ความโกรธแค้นที่แม้แต่ศพของเซียหนึ่งซวงก็ไม่อาจหาพบ ทำให้เขาตัดสินใจรับนางมาแต่งงาน เพื่อ

ให้บิดาได้เห็นพิธีมงคลของเขาเป็นครั้งสุดท้าย

ว่านับจากนั้นเขาไม่เคยข้องเกี่ยวกับนางอีก เรือนหลังเล็กท้ายจวนคือที่อยู่ของนาง แม้ไม่เหมาะสมกับฐานะบุตรสาวของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ และไม่เหมาะสมกับตำแหน่งสุหยินของท่านโหว แต่ นั่นคือความเมตตาเล็กน้อยที่เขามอบให้นางได้ ดีกว่าให้นางออกไปนอนตายอยู่ข้างทาง เพราะถึงแม้ตอนนี้เชื้อหญิงเขียนไม่ยอมแต่งงานกับเขาแล้วก็ตามไม่ได้

วันที่นางแต่งงาน สกุกุเสียชีวิตประกาศไม่ให้เชื้อหญิงเขียนกลับไปเหยียบสกุกุเสียชีวิตอีกเป็นอันขาด

ความเห็นแก่ตัวของนางสมควรได้รับการตอบแทนเช่นนี้จริงๆ

นับตั้งแต่ได้ยินเรื่องที่สุหยินของนางเอ่ยถึงการหย่าร้าง หวงหรงก็มัก

แอบมองเจ้านายของตัวเองเสมอ สิ่งที่นางพบอย่างน่าประหลาดใจอีกอย่างคือเจ้านายนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ด้วยท่าที่สบายใจ ทั้งที่เพิ่งจะลุกออกมาจากเตียงได้ ในมือยังถือสร้อยมุกเส้นเล็กๆ เพื่อใช้แทนลูกประคำ ปากของนางท่องบทสวด ดวงตาปิดลง มือก็นับประคำสร้อยมุกนั้นไปเรื่อยๆ อย่างน้อยพฤติกรรมแปลกๆ นี้ก็แน่ใจได้ว่าไม่ได้ถูกใครสักคนเข้าถึง

“ถ้าเจ้ามีเรื่องอยากถาม ก็ควรถามนะ” ท่าทีของเจ้านายนิ่งสงบ

หวงหรงสะดุ้งเล็กน้อย แม้จะบอกว่าไม่เหมือนสุหยินคนเดิมอย่างไร แต่แวตานั้นที่มองนางก็มีร่องรอยของความอบอุ่นอยู่เสมอ นางย่อมจดจำแวตานั้นได้ไม่มีวันลืม แวตาเช่นนั้นอย่างไรก็ควรเป็นของเจ้านายอย่างแน่นอน เพียงแต่มีบางสิ่งเปลี่ยนแปลงไปเท่านั้น

สาวใช้ที่นั่งไม่กวาดในมือมานั่งลงที่พื้นด้านข้าง เงยหน้ามองเจ้านายอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยถาม “เกิดอะไรขึ้นเจ้าคะ อยู่ๆ ท่านก็ลุกขึ้นมาสวดมนต์ ไหนจะเรื่องที่ท่านบอกว่าอยากจะทำหนังสือหย่าจากท่านโหวอีก”

นางอยู่กับเชื้อหญิงเขียนมานาน สิ่งที่ดีที่สุดคือในใจของเจ้านายรักท่านโหวมากเพียงใด แม้แต่งเข้ามาอย่างเร้นแค้นไม่ได้รับการยอมรับจาก

คนในจวนโหว ผู้เป็นสามีไม่เคยมาพบหน้า ยามเจ็บป่วยเขาก็ไม่ให้หมอบ
ประจำสกูลจ้าวรักษา แต่ผู้หญิงยังคงพากเพียรต่อความรักที่นางมี ทำขนม
ทำอาหาร ตัดเย็บชุด เพื่อท่านโหวมาโดยตลอด กระทั่งช่วงหลังที่ร่างกาย
ไม่อาจแบกรับภาระได้อีกต่อไป การกระทำนั้นจึงเริ่มน้อยลงทีละนิด

“ตอนที่ข้ามอนหลับ ข้ามีความฝัน” เซี่ยหนิงในร่างเซี่ยหนิงเขียนเอ่ย
กับหวงหรง ไม่ว่าจะเพราะใบหน้ามีส่วนที่คุ้นเคย หรือเป็นความรักที่ติดค้าง
อยู่ในหัวใจของเจ้าของร่างคนเก่าก็ตาม นางปฏิบัติต่ออีกฝ่ายอย่างอ่อนโยน
อีกทั้งด้วยช่วงอายุที่ค่อนข้างห่าง ในสายตาจึงมองหวงหรงเป็นเหมือน
หลานสาวคนหนึ่งมากกว่า

“ความฝันประการใดหรือเจ้าคะ”

“ฝันถึงความตายนะ ข้าฝันถึงเรื่องราวเมื่อข้าตายไปแล้ว ถึงตอนนั้น
จึงเข้าใจว่า บางครั้งความหวังที่ไม่รู้จักมองความเป็นจริงก็กลายเป็นกรง
ที่ซึ่งพวกเราเอาไว้ เหมือนที่ข้าปรารถนาความรักจากครอบครัวและสามี
ทุกอย่างล้วนว่างเปล่า เป็นเพียงการวิ่งตามเพื่อไล่คว้าอากาศเท่านั้น”

ดวงตาของสาวใช้เบิกกว้างและเจ็บปวด นางกุมมือเจ้านายไว้ ไม่ใช่
ว่านางไม่รู้ว่าอาการป่วยของเจ้านายหนักหนากว่าที่คิด นางไม่กล้าบอก
ผู้หญิงด้วยซ้ำว่าหมอบที่จ้างมาพูดถึงอาการป่วยของอีกฝ่ายว่าอย่างไรบ้าง ถึง
อย่างนั้นเจ้าของร่างกายก็ทราบเรื่องดีเช่นกัน

“อย่าพูดเรื่องเช่นนั้นออกมาเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นสิเจ้าคะ” ได้
โปรดอย่าทำเหมือนว่าท่านจะทอดทิ้งข้าไปเลยนะเจ้าคะ” หวงหรงเกิดมา
กำพร้าบิดามารดา ถูกญาติเอามาขายในเมืองหลวง โชคดีที่สกูลเซี่ย
ซื้อตัวนางมาเพื่อให้รับใช้บุตรสาวคนรองของพวกเขา ดังนั้นทั้งชีวิตของ
หวงหรงจึงมีเพียงเจ้านายเท่านั้น

มืออีกข้างที่ยังว่างเปล่าวางลงบนศีรษะของสาวใช้เพื่อปลอบโยน
“ความตายเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ไม่ใช่หรือ ไม่มีใครหนีความตาย
ได้พ้น แม้แต่เทพเซียนก็ยังมีอายุขัยของตน” ในพระพุทธรูปศาสนา ความไม่

เที่ยงต่างหากที่เที่ยงแท้ “และเพราะเช่นนั้นข้าจึงเลิกพยายาม แต่มุ่งหาหนทางสงบสุขของตนเอง จำได้หรือไม่ว่าเจ้าอยากเปิดร้านขายชาลาเปา พวกเราออกจากจวนสกุลจ้าวด้วยกัน เปิดร้านขายชาลาเปาเล็กๆ ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขดีหรือไม่”

“ฮูหยิน ท่านตัดใจจากท่านโหวไต้แน่หรือเจ้าคะ”

หญิงสาวพยักหน้า “เขาไม่ได้มีความสำคัญต่อข้าแล้ว ไม่เพียงท่านโหวเท่านั้น แม้แต่สกุลเชื้อเองก็เช่นกัน ข้าจะไม่วิ่งตามพวกเขา และไม่เรียกร้องอะไรจากพวกเขาอีกต่อไป” น้ำเสียงที่ตอบมันคงและแน่นแฟ้นเป็นอย่างยิ่ง

เดิมทีหวงหรงยังลังเล แต่เมื่อคิดว่าต่อให้อยู่ที่นี้ฮูหยินก็ต้องเผชิญกับความทุกข์ใจไม่มีที่สิ้นสุด การดูแคลนจากสาวใช้ ความหมองเหม็นของท่านโหว ดังนั้นการใช้เวลาที่เหลือไม่มากนักก็ออกเดินทางเพื่อแสวงหาความสงบสุขอาจเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

แต่สุดท้ายไม่ว่าเจ้านายของนางจะเลือกทางไหน หวงหรงก็ยินดีที่จะติดตามไปทุกที่

บทสนทนาที่เรียบง่ายได้รับการตัดสินแล้ว เหลือก็เพียงเมื่อใดที่นางจะได้รับหนังสือหย่า นางตั้งใจว่ารอให้รวบรวมเงินทองและร่างกายแข็งแรงกว่านี้อีกสักหน่อย นางจะไปพบท่านโหวเพื่อขอหนังสือหย่าด้วยตัวเอง จากนั้นนางกับหวงหรงจะได้ใช้ชีวิตช่วงสุดท้ายอย่างมีความสุข

น่าเสียดายที่หนทางเมืองหน้าไม่ได้ง่ายถึงเพียงนั้น